

Вікторія Шевель

На
На підборах
б
ц
а
с
а
х



ВІКТОРІЯ ШЕВЕЛЬ

ВІКТОРЫЯ ШЭВЭЛЬ

НА ПІДБОРАХ НА АБЦАСАХ

ВЕРШЫ

Пераклад з украінскай Міколы Адама

Мінск
«Галіяфы»
2019

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)-5
Ш98

*Переклад білоруською
Микола Адам, Юлія Алейчанка*

Передмови, редакційна колегія:
*Олександр Козинець (Україна),
Юлія Алейчанка (Білорусь)
Володимир Литвин*

*Пераклад на беларускую мову
Міколы Адама, Юліі Алейчанка*

Прадмовы, рэдакцыйная калегія:
*Аляксандр Казінец (Україна),
Юлія Алейчанка (Беларусь)
Уладзімір Літвін*

Двомовна поетична збірка «На підборах / На абцасах» – це особливий світ почуттів, у пригорщах якого «незбагненна ніжність і дріж // неспасціжнасьць пяшчоты і дрож», а ще – особлива пульсація чоловічої та жіночої енергій, що у площині сучасності поєдналися вишуканим звучанням України та Білорусі – двох дружніх країн.

Талановита українська поетеса Вікторія Шевель та відомий в її країні, як і в себе на Батьківщині, прозаїк, поет-перекладач Микола Адам відкриють вам світ, що дотепер ховався «в чотирикутній уяві з жіночим іменем».

До книги увійшли вибрані тексти авторки з її творчого доробку останніх 2017–2018 років. Хутчій знімайте свої вагання, аби пройтися босоніж рядками зворушливої реальності підборів, бо вам пощастило найбільше!

Двухмоўны паэтычны зборнік «На підборах / На абцасах» – гэта асаблівы свет пачуццў, у прыгаршчах якога «незбагненна ніжність і дріж // неспасціжнасьць пяшчоты і дрыж», а яшчэ – асаблівая пульсацыя мужчынскай і жаночай энергій, паяднаных выкшталцёным гучаннем Украіны і Беларусі – дзвюх роднасных краін.

Таленавітая ўкраінская паэтка Вікторыя Шэвэль і вядомы ў яе краіне, як і ў сябе на радзіме, прэзаік, паэт-перакладчык Микола Адам адкрыюць чытачу свет, што да гэтага часу хаваўся «в чотирикутній уяві з жіночим іменем // у чатырохкутнай уяве з жаночым імем».

У кнігу ўвайшлі выбраныя тэксты аўтаркі з яе творчага набытку апошніх 2017–2018 гадоў. Хутчэй здымайце свае ваганні, каб прайсціся басанож радкамі кранальнай рэальнасці абцасаў, таму што вам пашанцавала больш!

ISBN 978-985-7209-30-9

© Шэвэль В., 2019
© Адам М., пераклад на беларускую мову, пасляслоўе 2019
© Алейчанка Ю., Казінец А., прадмовы, 2019
© Афармленне. ПВУП «Галіяфь», 2019



ГЛІНТВЕЙНИЙ НАСТРІЙ У НОВИХ ПІДБОРАХ...

«На абцасах / На підборах» – лепшай назвы для зборніка лірыкі Вікторыі Шэвэль і нельга прыдумаць! Абцасы як сімвал жаночай самасці сімвалізуюць і безабароннасць, і веснавое захапленне прыгажосцю свету, і тую лёгкасць, якая ўласціва толькі сапраўдным дочкам Евы! Аўтар кнігі – менавіта такая: па-юначы захопленая жыццём, па-жаночы мудрая і эмацыйная. Дзвюхмоўнае выданне яднае дзве шчырыя славянскія душы, спрадвечна пераплеценыя гістарычным лёсам, – украінскую і беларускую. Нашы жанчыны дужа падобныя, ці не так? Яны гатовыя чакаць каханых з усіх дарог, не спаць начэй над дзіцячай калыскай, а яшчэ – у кожным, нават самым шэрым дні, знаходзіць нешта для радасці...

Менавіта гэтка пабег ад будзённасці, рэфлексійнасць ды нават некаторая медытатыўнасць і вызначае творчы пасыл Вікторыі Шэвэль. Як сакавіта яна ўмее сказаць пра самае звычайнае: *Літо ліпіль вареники з вишнями // І грае в класики з небокраем...*

Таму і многія яе вершы – своеасаблівыя імпрэсіі, чуццёвыя ўражанні ад сутыкнення з жыццём. Дождж трывожыць яе, мята цалуе, мёд размоў цурчыць па грудзях...

Але паэтка не толькі маляўніча апісвае рэчаіснасць, яна ўздываецца і да маштабных філасофскіх абагульненняў. Лаканічных і часам нават афарыстычных: *Готичні будівлі чіпляе // Багряне міжчасся. // Воскоподібні ченці // Відкри-*

ваюцца кнігамі... // Лист сьгодня злітае –
// Не відігрався... // А ми за жытця тіламі //
Трымаёмось тыхімі.

Мова вершаў Вікторыі Шэвэль сакавітая, багатая на арыгінальныя вобразныя сродкі. Яна – творца-аніміст, здольная кожны прадмет, з’яву прыроды надзяліць несмяротнай душою: *Горня цілуе зважены цитрын. // Вподобало безсоння теплу сутінь.*

Цікавымі метафарамаі і параўнаннямі поўніцца горад яе думак: «Хочу на море // в твайгоў голаві», «Ты вудиш мене у рэчках із свайгоў берагоў», «Прышоў на станцыю // невядомага // і ростеш... // платформою думок // і прыладам // для орыентування в людях».

Дужа размаіты і колеравы код лірыкі Вікторыі Шэвэль: зялёнае шчасце, праўда ў жоўта-блакітнай сукенцы, вяргінава-шафранны небакрай, аліўкава-шэрыя яшчаркі верлібраў...

Несумненна, такое моўнае і пачуццёвае багацце – ад багацця душы аўтаркі. Вікторыя Шэвэль, адчуваючы покліч крыві, актыўна папулярызуе беларускую паэзію ва Украіне, адкрывае новыя імёны, выступае ўкладальнікам беларуска-ўкраінскіх анталогій, арганізатарам імпрэз.

Узаемнай цікавасцю адказваюць і беларускія творцы. Мікола Адам, які пераклаў асноўны масіў паэтычных тэкстаў зборніка, прадстаўляе беларускаму чытачу і прозу Марыі Вайно, паэзію Наталлі Дзіціняк ды іншых украінскіх пісьменнікаў. Мае і ўласны зборнік па-ўкраінску.

Цеплыня душы, цеплыня братэрска-сястрынскіх сустрэч сагравае радкі кнігі Вікторыі Шэвэль. Застаецца толькі пажадаць аўтарцы далейшага

творчага развіцця, нязгаснага агменю Айчыны ў душы і жаночага сапраўднага шчасця. Такого, калі ад палёту пачуццяў не заўважаеш вышыні абцасаў.

Юлія Алейчанка

ПОЦЛУНКИ ВСЕСВІТУ

Якби Вікторія Шевель презентувала сваі віршы як экспонаты, то іі рядкамі сміліво б мілуваліся відвідувачі «у всіх музеях світу». Свіжість та глыбина слів зашкалююць. Поезія оголенаю правдою розплющуе очі, расповідае про сокровенне й пры цьому скромно ходіць вуліцямі квітів на работу, додому до чоловіка й сына, в мандры чи за чаем на кухню: *Я – відкрита правда // у жовто блакітній сукні, // ...одягнута в ситець молитвамі // ...йду на підборах. // Цокаю.*

Між рядкамі й справді відчуваецца легка хода Вікторіі. Жінкі, яка твёрдымі упевненымі крокамі легко веде за собою. Моментамі взагалі здаецца, што авторка вміе не тількі ходіти, а й літати на крылах. Бо іі живіць і полегшуе кохання, уміння цінувати все живе, праотча вдячність за хліб, сіль і всі дари дня. Кожна сторінка у збірці дышае правдою, відкрывае чытачэві істыні іі давньої душы. Ніжні поетичні рядкі, што пливуть рікою музыкі (й неодмінно стануць піснямі!), час від часу переливаюць ся у менш плавні формы, де відкрываюць ся маштабні просторы, щоб жіноча любов глыбока дыхала, сходіла сонцем та розкрывалася квітамі: *Правда сходить // благодатным вогнем // у будь-яку*

*пору року // подивитися чи був хтось до неї...;
Ночі стають обережні й глибокі. // І погляди не-
реступають межі...; Тут стихшено любистком
миють мир // І сонця промені, занесені з весілля.*

Вікторія Шевель не боїться свого віку й легко про нього говорить. Без будь-якого «напилення» й «прикриття» говорить про досвід, думки й емоції, якими жила як у двадцять, так і в сорок років. Вона – смілива, відверта, ніжна. Моментами – провісниця, яка добре розуміє навіщо вона тут і чим насправді є для неї вірші: *...на декілька сходинок мудрі. // Нас цей світ тут разом не просто, // до речі, зібрав.*

Усі її присвяти – світлі. Вона в них – берегиня, яка піклується, любить, дбає.

У час, коли вірші в книгарях є на будь-які вподобання, особливо приємно насолоджуватися рядками, які ще довго смакують опісля. Які цитатами звучать в голові й викликають усмішку й тепло.

У самої Вікторії Шевель також світла й приємна усмішка й такі ж очі, що «світло від них і так носять плечі». Проте за цією усмішкою – різний життєвий досвід, де є місце випробуванням, здобуткам, утратам, пошукам. Бо тільки той, хто знає ціну радості, може так мудро мислити: *Справжнє щастя не має гатунку – // Тільки душу, сховану в тілі,* – часто повторює авторка. І її світла душа дійсно примножує щастя не лише для рідних, а й для друзів та знайомих, про яких вона з величезним лікарським серцем дбає й гостинно чекає на розмову-зцілення із земними лікарями: *...за мною ще й досі твій сон // не ходив, // А збирався на чай // із малини.*

Про майстерність авторки чимало говорять не тільки силабо-тонічні рядки, а й влучні короткі

верлібри. Об'ємну думку вмістити в кілька рядків, щоб виглядало гарно й зміст відображало сповна – це майстерність. І Вікторія сміливо переконує в тому, що вона її має: *Казка вийшла заміж. // Її прізвище нині – // Реальність.*

Переконаний, що той, хто прочитає й пройде на підборах чи, може, босоніж поетичну дорогу разом із Вікторією, той стовідсотково відчує діалог, в якому «дві душі, почуті, виловлюють відвертість зі шпарин».

І можна довго «куштувати цитати» цієї особливої жінки, «за життя тілами триматися тихими», та вже *хочеться знову... // – найніжнішого – // крапель-молитв із часм* Вікторії Шевель. Бо тільки справжнє, написане мудрістю кількох поколінь, приправлене любов'ю до життя, прихильністю неба й викристалізоване у поетичні рядки – це те, що продовжує автора поза часом. Бо найбільша для автора «вдача – довше прожити за речі».

Олександр Козинець



Прийшов на станцію
невідомого
і ростеш...
платформою думок
і приладом
для орієнтування в людях.
І тільки стрілки,
які тебе вичислили,
так і зостаються
червоним
та
синім.





Прыйшоў на станцыю
невядомага
і расцеш...
платформай думак
і прыборам
для арыентавання ў людзях.
Адно стрэлкі,
што цябе вылічылі,
так і застаюцца
чырвонай
ды
сіняй.





твое небо забулося,
що таке світло. лежить
у вимушеному положенні
посеред опочивальні,
терпне від холодної
байдужості тіла.
ти продався давно вже
твердій матерії,
властивості якої —
кошлатити дійсність
і викручувати
гравітацію між нами.
я би врятувала тебе,
взяла б на поруки,
та лячно через ніщо й темінь,
бо й зорі позамальовував,
щоб не смикали думки
про самопочуття світу...
світу, якого не мав.





тваё неба забылася,
што такое святло. Ляжыць
у змушанай позе
сярод спачывальні,
дранцвее ад халоднай
абьякавасці цела.
ты прадаўся даўно ўжо
цвёрдай матэрыі,
уласцівасці якой —
кудлачыць рэчаіснасць
і выкручваць
гравітацыю між намі.
я б выратавала цябе,
узяла б на парукі,
ды жахліва праз нішто ды цемру,
бо і зоры пазамалёўвай,
каб не тузалі думкі
пра самаадчуванне свету...
свету, якога не меў.





Торкаюся гарячої
сльози,
що правдою виходить
із неправди.
Чіпляються за щоки
голоси
і плачуть вільно, мов твої
смарагди.
Ти десь далеко тужиш
в площині
чужих надрізів, віз, валіз
і штампів...
Розгойдуєш над мештами
мені
кремезний грім, який горланить
навпіл
оце життя. І цебениш однак
гречаним медом не мені
на груди...
Напевно, я закінчений дивак
якщо повірив, що між нами
буде...



Гарачае кранаюся
слязы,
Што прайдай выцякае праз
няпраўду.
Чапляюцца за шчокі
галасы
і плачуць вольна, бы твае
смарагды.
Ты дзесь смуткуеш у жыцця
на дне
чужых надрэзаў, віз, валіз
і штампай.
Разгойдваеш і клічаш
на мяне
нябесны гром, каб той цяпер
і залпам
рассек бы напалам...
Цурчыш, аднак,
салодкім мёдам ты не мне
на грудзі...
Напэўна, я-ткі скончаны
дзівак,
калі паверыў, што між намі
будзе...



Готичні будівлі чіпляє
Багряне міжчасся.
Воскоподібні ченці
Відкриваються книгами...
Лист сьогодення злітає —
Не відігрався...
А ми за життя тілами
Тримаємось тихими.





Гатычныя будынкi чапляе
Барвоае мiжчасе.
Васковыя манахi
Адкрываюцца кнiгамi...
Аркуш Сучаснасцi ўзлятае —
Не адыграўся...
А мы за жыццё целами
Трымаемся цiхіми.





Горня цілує зважений
цитрин.
Вподобало безсоння теплу
сутінь.
Під штучним світлом дві душі
почуті
Виловлюють відвертість
зі шпарин.
Квартири сум не любить пити
чай,
Ховає руки під м'яку
подушку...
Рудітиме ще місяць
в капелюшку
Жоржиново-шафранний небокрай.
Предивна осінь! Присмак
аличі,
Глінтвейний настрій у нових підборах...
Киває «так» горіхом біля
двору
Й закоханим свої дає
ключі.



Цалуе кубак ўзважаны
цытрын.
Упадабала бессань змрокаў
гукі.
Пад штучным сонцам дзве душы
пачутых
вылоўліваюць шчырасць
між шчылін.
Кватэры сум не любіць піць
адчай
і рукі грэе пад цяплом
падушкі...
Рыжэць шчэ месяц будзе
ў капелюшыку
вяргінава-шафранны небакрай.
Дзівачка восень! Прысмак
алычы.
Настрой глінтвейны ў новых яе ўборах.
Ківае «так» арэхам каля
дроваў,
закоханым свае дае
ключы.





Наснисть! Чекатиму. Зайди
В СВ мого експресу ночі.
Ще три хвилини сну ходи,
А вже світанок ріже в очі.
Пряде прийдешне суета,
Намотує в клубки-колеса...
Ти був... Струсила висота
Сліди у чашечку еспресо.





Прысні! Буду чакаць у сне
Ў СВ майго экспрэса ночы.
Шчэ тры хвіліны сну хады,
А ўжо світанак рэжа ў вочы.
Прадзе магчымасць мітусня,
Намотвае ў клубкі-навесы...
Ты быў... Сляды нябёс сцяна
У кубачак эспрэса стрэсла.





Мене тримає рук твоїх розмова.
Не терпни ними, розітні пустоти,
А я по долу розтрушу солону...
Ти впустиш ніч, у ній зречемся цноти.
І проростемо подихами в скроні.
Скарбницями зійдемося насподі.
Пацьорки сліз ковтатимуть долоні...
Ранкове тло нам залоскоче: «Годі»,
Але дарма... Я з висоти ламкої
Навпомацки зберу чуттів знамена.
Бери, нести до вирію, бо ж осінь!..
Бо наше щастя ще таке зелене.



Мяне трымае рук тваіх размова.
Не грайся імі, распрані пустоты,
Я па падлозе раструшу салому...
Ты ўпусціш ноч, у ёй застрэлім цноту.
І подыхамі прарасцем у скроні.
Сыдуцца ўнізе нашых скарбаў росы.
Пацеркі слёз глытаць пачнуць далоні...
Ранішні фон тут заласкоча: «Досыць!»,
Але дарма... З вяршыні палкіх зносін
Навобмацак збяру пачуццяў воўну.
Бяры, нясі да выраю, бо восень!
Бо наша шчасце — парастак зялёны.





Хочу на море
в твоїй голові.
Губитися біля
зелених берегів,
які вдосвіта
відкриваються
світлом молитви.
Хочу мушлею
закручених сновидінь
ховатись у стручки
твоїх зрілих думок;
хочу знати, якого кольору
виростуть наші дороги
словозвершень, якщо
у теплі простирадла
пустелі загорнути
оливково-сірі
ящірки верлібрів...
Та наразі радію
подряпинам літер,
що ланцюжком
лягають на шиї
ведучи по суцільній
і вірую в тебе,
Первозванного!



Хачу на мора
ў тваёй галаве.
Губляцца побач
злёных берагоў,
якія на досвітку
адкрываюцца
святлом малітвы.
Хачу ракавінай
пакручастых сноў
хавацца ў струкі
тваіх саспелых думак;
хачу ведаць, якога колеру
вырастуць нашы дарогі
словаўтварэнняў, калі
ў цяпло прасціны
пустэчы загарнуць
аліўкава-шэрыя
яшчаркі верлібраў...
І ў каторы раз цешуся
драпінам літар,
што ланцужком
кладуцца на шыі,
ведучы па суцэльнай,
і веру ў цябе,
Першазванага!





О. Козинцю

Твій дощ бентежить, надто вдосвіта.
Цілує ментолом перцевої м'яти.
Мої здивовані сонні погляди...
А я вагаюся — чи відпустити?
Обійми руками щастя мокрого,
Прожиті щоразу наче уперше,
Щезають в теплинь, шовками йокають.
І ягідна мить читається легше.
Літо ліпить вареники з вишнями
І грає в класики з небокраєм...
Хочеться знов твого — найніжнішого —
Холодних крапель-молитв із чаєм.



А. Казінцу

Твой дождж трывожыць, шчэ да ранку,
Цалуе перцам даўкай мяты.
А я, згубіўшы калыханку,
Хапаю след прасцін прымятых...
У шчасці мокрым задыхнуцца,
Пражыць свой лёс з табой спачатку!
І шоўкам лёгкім апрануцца,
Пакінуць толькі сноў загадку...
А лета лашчыць шчокі вішань
І грае ў хованкі з блакітам...
Ты родны мне — ў чароўнай цішы
Сцякаюць кропелькі малітваў.





Ти вудиш мене у річках із своїх берегів.
Слова закидаєш, захопилась аби за причину.
Сидиш і мовчиш до води на одній з деревин,
Бо хочеш мене, майже давишся адреналіном.
Видіння прибилося. Ключе на пустий язик
(донедавна зганяв його жах у демісезони)
І все колобродить у голосі, щоби охрип...
Мені із глибин все здається — ти небо з озоном.
Все ж день дощовий для кухонних ножів і рибин...
Не видивляйся мене, залиш нудьгу очерету.
Вірність мою виловив серцем світанок із книг —
отой справжній, як я, — без якого краще померти.



* * *

Ты вудзіш мяне ў рэках са сваіх берагоў.
Словы закідваеш, ухапілася каб за прычыну.
Сядзіш і маўчыш да вады на адным з камянёў,
Бо хочаш мяне, амаль давішся адрэналінам.
На пустыя словы ключе, падплывае прывід
(пазаўчора зганяў яго жах сказаў, фраз выкшталцонных),
І ўсё калабродзіць у голасе, быццам ахрып...
Мне з глыбінь жа здаецца — ты неба з азнам.
Дзень дажджлівы ўсё ж для кухонных прынадаў і рыб...
Не выглядвай мяне, смутак скінь трыснягу ў капэрце.
Маю вернасць вылавіў сэрцам світанак з кніг,
Ён такі ж, як і я, — без яго мне застацца — памерці.





Коли дивишся на мене —
читай як написано!
Я — відкрита правда
у жовто блакитній сукні.



Калі глядзіш на мяне —
чытай як напісана!
Я — адкрытая праўда
ў жоўта-блакітнай сукенцы.





ЦУКОР

Підсів на кров.
Підсолоджує біль.
Прогнала би геть —
Не виживу!

ОДЯГ

Запеленав душу.
Вберіг від розпусти.
Зігрів перед Різдом.
Опісля мене —
Другі руки носитимуть.

КЛЮЧІ

Ключі — не ножі.
Звили гніздо.
Відчинили небо.
Обрана стать
Співає радісно...

але

Цукор колись мене вб'є.
Дасть Бог — відлечу з ключем,
Одягнута в ситець молитвами...
А поки що йду.
На підборах.
Цокаю.



ЦУКАР

Падсеў на кроў.
Падсалоджвае боль.
Прагнала б прэч —
Не выжыву!

АДЗЕННЕ

Спавіла душу.
Зберагло ад распусты.
Сагрэла перад Калядамі.
Пасля мяне —
Другія рукі будуць насіць.

КЛЮЧЫ

Ключы — не нажы.
Звілі гняздо.
Адчынілі неба.
Абраная прастора
Спявае радасна...

але

Цукар калісьці мяне заб'е.
Дасць Бог — палячу з ключамі,
Абранутая ў паркаль малітвамі...
А покуль іду.
На абцасах.
Цокаю.





Твоїм поглядом
притягую того,
з ким бути
у парі.
Твоею усмішкою
ділюся із тим,
хто був
у лоні.
Твоє потойбіччя
носить
прабабці
сандалі.
Твої почуття
бальзамовані
для смертних
волі.
Своїм-твоїм
приданим
відкупилася
від не тліну..
Наступний ітима
голосом із
коліна.





Тваім позіркам
прыцягваю таго,
з кім быць
у пары.
Тваёй усмешкай
дзялюся з тым,
хто быў
ва ўлонні.
Тваю тагасветнасць
носяць
прабабчыны
сандалеты.
Твае пачуцці
бальзамаванья
для смяротных
волі.
Сваім-тваім
пасагам
адкупілася
ад тлену...
Наступнік пойдзе
голсам з
калена.





Під небес парасолею терпне
старий землетрус.
Безнадійно ще жевріє нею,
пручається віку.
Якось трапилось так, що
за пеклом весняних спокус
Не розгледів оту, для якої
не став чоловіком.
І запікся, пробігши чималий
метраж по землі.
Не кохав і не танув. Втрачав,
порожнів, усміхався...
Відправляв до обіймів чужих
не свої кораблі.
І від себе самого по-справжньому
відірвався.
Зав'язав сиві очі спокутою,
залишком днів.
Поміж пальці затиснув навіки
координати
Глибини, у яку всі приходять,
як зойк віщих снів,
Щоби мовчки й собі утекти
й ту одну визирати.



Пад парасонам нябёсаў нямеє
стары землятрус.
Безнадзейна ўсё ж цепліцца ёй
ды назло гадам-сцюжам.
Неяк здарылася так,
што ў пекле вясновых спакус
не разгледзеў адзінай і той,
для якой не стаў мужам.
І зацяўся, прабегшы багаты
метраж па зямлі.
Не кахаў і не млеў. Страчваў,
апусташаў і ўсміхаўся.
Адпраўляў у абдымкі чужых
не свае караблі.
Ад самога сябе
каляндарным лістом адрываўся.
Адкупленнем вачэй сівізму завязаў
і парэшткамі дзён.
Паміж пальцаў навекі
заціснуў каардынаты
глыбіні, да якой усё мкне,
бы прароцкіх стогн сноў,
каб, нарэшце, і сам уцячы
і адзіную тую знайсці быў бы здатны.





Вона від сьогодні кохає вперше.
Ночі стають обережні й глибокі.
І погляди переступають межі
Безпеки її, тверді роблять кроки.
Спокій втрачає свій образ дитини
Десь усередині. Бо чоловіка
Ховають півкулі дві. Порожнини
Заповнює він, здається, до віку.
Щастям вона підфарбовує очі.
Собі не належить, про це йому збреше.
Перетинає дозволене... Отче!
Благослови ту, яка любить вперше.



Ад сёння яна кахае ўпершыню.
Ночы стаюць асцярожнымі і глыбокімі.
І позіркі пераступаюць раллю
Бяспекі яе, цвёрдымі робяць крокі.
Страчвае спакой дзесь унутры вобраз
Маленькай дзяўчынкі, бо яе мужчыну
Хаваюць паўшар'я два. Спустошанаць
Ён запаўняе, здаецца, да веку.
Шчасцем яна падфарбоўвае вочы.
Сабе не належыць, ды зманіць пра тое яму.
Перасякае дазволенае... Ойча!
Блаславі тую, якая кахае ўпершыню.





Саші К.

Янгол присів на лаві...

сказав що ми відлюдники
входимо у тіла і щоразу
в ті ж самі схованки
аби розгорнути істини
бермудського горе-трикутника

за невідомих обставин
зниклі у ньому на диво
від старту створення світу
до сьогодення опівдні
викинуті під заставу

вичахлим смутком у парку
куйовдиться день у хустці
янгол схотів додому
і близнюкові - брату
зронив ще рік до відпустки

чашки і говірки у дозвілля
благословив дощами
для всяких і особливих
у чайничок віри цілюще
просив додавати зілля



стовідсоткове свято
це з вишивкою краватка
що в день вересневий перший
вранці найкраще тішить
словами яких до саду

казками лечу гудіти
то ж крила
вкладай поспати
бо не дадуть згодом
діти





Сашу К.

Анёл прысеў на лаве...

сказаў што мы пустэльнікі
уваходзім у целы ды штораз
у тыя ж схованкі
каб разгарнуць ісціны
бярмудскага гора-трохкутніка

з-за невядомых абставін
зніклі ў ім на здзіўленне
ад старту стварэння свету
да сённяшняга апоўдня
выкінутыя пад заклад

смуткам пажоўклым у парку
кудлаціцца дзень у хустцы
анёл захацеў дадому
ды брату-блізнюку
абвясціў шчэ год да адпачынку

кубкі гаворкі ў вольны час
блаславіў дажджамі
для ўсякіх і асаблівых
у імбрычак веры гаючай
прасіў дадаваць зелле



стоадсоткавае свята
гэта з вышыўкай гальштук
што ў вераснёвы дзень першы
зранку лепш за ўсё цешыць
словамі якіх да саду

казкамі лячу гудзець
то ж крылы
ўкладвай паспаць
бо не дадуць пасля
дзеці





з присвятою М. Шевелю

Ти говори зі мною, говори
Отак, як завжди, мовчечки і довго.
Основою душі, що догори,
Відкрито, не по суті, нетактовно.
Тобі все можна. Зась у думку «ні».
Візьми і розбери мене на крихти...
Цей день останній, може, на Землі.
Так зірве нас, або звелить добігти...
Тому тулися до щоки дитям,
Малим, щасливим, сонячним, відвертим.
Тобі зігрію навзаєм життя
І йтиму поруч до самої смерти!



з прысвячэннем М. Шэвэлю

Ты гавары са мною, гавары
Так, як зайсёды, моўчкі й доўга-доўга.
Асноваю душы, што да гары,
Адкрыта, не па тэме, нетактоўна.
Табе ўсё можна. «Не» забарані,
Вазьмі і разбяры мяне на крошкі...
Дзень гэты, мо апошні на Зямлі,
Так нас сарве альбо памучыць трошкі.
Таму туліся да шчакі дзіцём
Малым, шчаслівым, сонечным, адкрытым.
Цябе сагрэю я сваім жыццём.
Да самай смерці буду тваім рытмам!





Жінко, а ти все гладшаєш...
Словами, що глибшають в душу,
Сльозами, що йдуть, інакшими
На білу предкову ружу.
Три чверті тебе – циклони
Над голосами чистими.
І тільки одна – забобони.
В люстерку помітні істини.
Яка блискавична вдячність
Скуйовдженим нервам. Нечесно.
З тобою і легко, й лячно,
Лавандово і небесно.



Жанчына, а ты ўсё гладчэеш...
Словамі, што глыбляцца ў душу
Слязьмі, што падаюць зусім інакшымі
На белую ружу продкаў.
Тры чвэрці цябе — цыклоны
Над галасамі чыстымі
І толькі адна — забабоны.
У люстэрку прыкметнай ісціны.
Якая маланкавая падзяка
Ускудлачаным нервам. А ці пачэсна?
З табою і лёгка, і ніякавата,
Лавандава і нябесна.





Ти чекаєш на нього удома,
як і колись.
Перебираєш періодично
з валізи речі.
Вони все ще говорять до тебе:
«Агов, схаменись!
Ти ще можеш бути із ним,
якщо схочеш, до речі.»
Ти вагаєшся. Мучиш,
прискорюєш серцебиття.
Роздираєш на шмаття
найкращі спільні моменти.
Він поїхав... Один... Ну, таке
вже паскудне життя,
яке часто розводить людей і
живі сентименти.
При межі ти стоїш. За межею —
нікого. Штормить...
Мабуть, святість у тім, щоб
давати самій собі раду.
В океані любові зчужілім
душа не горить —
тільки гупає кров, але
те, як ти кажеш, позаду.



Ты чакаеш яго дома,
як і раней.
Перыядычна перабіраеш
з валізы рэчы.
Яны ўсё яшчэ кажуць табе:
«Ачомайся, гэі!»
Ты яшчэ можаш быць з ім,
калі захочаш, дарэчы».
Ты вагаешся. Мучыш,
паскараеш сэрцабіццё.
Раздзіраеш на шматкі
найлепшыя вашы фрагменты.
Ён з'ехаў... Адзін... Вось такое
не кінажыццё,
што так часта разводзіць людзей
і сантыменты.
Пры мяжы ты стаіш. За мяжою —
нікога. Штарміць...
Мабыць, святасць у тым, каб
самою сабе даваць рады.
У счужэлым каханьня агні
душа не гарыць —
адно стукіае кроў, але тое
не мае прынады.





Ти сотворив мене із власного болю.
Тоді ще я вчилася тільки кохати,
Молитися, вірити, бути собою
І легко боліти, і просто чекати.
І я нареклася для тебе прихистком —
Ти шепотів, повторював, що єдиним
Між зіллям жалю, у духмянім любистку,
Берегла тебе, милого, що є днини.
Серце стукоче, стукоче все і кохає.
Тихо плаче від щастя. Для тебе співає.
Ти зробив ляльку мотанку, берегиню.
Віддавав страхи, вчився бути собою.
Випробовував погляди і гординю,
А чуттів взаємності — киснем, водою.
І я нареклася для тебе прихистком —
Ти шепотів, повторював, що єдиним.
Між зіллям жалю, у духмянім любистку,
Бережу й берегтиму тебе щоднини.



Ты стварыў мяне з уласнага болю.
Тады я шчэ вучылася толькі кахаць,
Маліцца, верыць і быць сабою,
І лёгка хварэць, і проста чакаць.
Ты кажай, што прытулкам я тваім стану,
Нашэптаў, паўтараў, што адзіным,
Паміж зямлем шкодабы, у лубіне духмяным
Берагла цябе, мілага, штохвіліны.
Сэрца грукоча, грукоча ўсё і кахае.
Ціха плача ад шчасця. Для цябе спявае.
Ты зрабіў ляльку матанку, берагіню.
Адавай страхі, вучыўся быць сабою.
Выпрабойвай позіркі і ганарліваець.
А пачуцці ўзаемнасці — кіслародам, вадою.
І я стаць прытулкам тваім у стане.
Ты шаптаў, паўтараў, што адзіным.
Паміж зямлем шкодабы, у любістку духмяным
Берагу і змагу зберагчы штохвіліны.





Відскановані нори мап. У них протікає тепло.
Народжуються сліди: маленькі, великі, середні...
І чіпляється час за надію та сполохує тло.
Навесні так буває. А ми зостаємося в жмені
Загибелі між життям і життя поміж нею і в нас
Звуками, водоспадом і зорями що вибухають.
Латаємо, нам так здається, минулого перелаз
І магістралі карточок широкоокого раю.
У рухи чуйністю і Благовіщенням у площину
Переходимо із теракоти для певного сенсу...
І нас відпускає свобода, ми – спокій на цілину.
Прощені та оновлені душами служимо месу.



Норы мапаў адсканаваныя. У іх працякае цяпло.
Сляды нараджаюцца: маленькія, вялікія, сярэднія...
І чапляецца час за надзею, ды палохае фон.
Так бывае вясною. А мы застаемся ў жмені
Гібелі між жыццём і жыццём паміж ёю і ў нас
Гукамі, вадаспадамі, зоркамі, што выбухаюць.
І латаем, нам так здаецца, мінулага пералаз
Ды магістралі картак шырокавокага раю.
У рухі спагадлівасцю і Благавешчаннем у прамізню
Пераходзім з тэракоты для пэўнага сэнсу...
І нас адпускае свабода, мы – спакой на цаліну.
Дараваныя і абноўленыя душамі служым месу.





Калатаеш свій цукор
в моїм повнолітті.
Затамовуєш дихання,
п'єш...
Цей солодко-задушливий
запах гаїті
виповзає зрікатися
меж...
Не пече а ні вибір руки,
ні раю —
ти один тут зі мною
еси...
Терпне мить і любов
у світанок сповзає
до незайманої
краси...
Осідає в долонях
чимала різниця
межи нашим свідомим
нутром.
Та порівняно з випитим —
це — дрібниці,
бо назавжди — те перше —
«було».



Ты калоціш свой цукар
у маім паўналецці.
Затаіўшы дыханне,
п'еш...
І салодка-задушлівы
водар аб леце
выпаўзае адмовіцца
меж...
Не пячэ ані выбар рукі,
ані раю —
ты адзін тут са мною,
ты...
Хвіля чэзне, каханне
ў світанак спаўзае
некранутай яшчэ
красы...
Асядае ў далонях
тое, што розніцца
паміж нашым свядомым
нутром.
У параўнанні з выпітым —
гэта без розніцы,
бо цяпер ўпершыню
«было».





з присвятою...

Уповільнювач моїх невдач
Уперше стомився.
В кімнату, таку ж одиначку,
Спогад світлий прибився.
І нявкав, і муркотів
Зі студентської фотокартки...
Ніч божеволів, ніч дряпав
Думок відпечатки.
У майже останню мить,
Перед прийдешнім роком,
Схотів під ребро... дитинчам,
Здавалося, ненароком.
Скучив хранитель добра
За щастям, розхристаним в тиші...
Несу, щоб його врятувати,
У термосі теплі вірші.



з прысвячэннем...

Запавольнік маіх няўдач
Упершыню стаміўся.
У пакой, такі ж адзінокі,
Светлы ўзгадак прыбіўся.
І мяўкаў, і варкатаў
Са студэнцкага фотаздымку...
Ноч шалей, ноч драпаў
Думак адбіткам.
У амаль апошні момант,
Перад надыходзячым годам,
Захацеў пад рабро... дзіцёнкам,
Здавалася, мімаходам.
Засумаваў захавальнік добра
Па шчасцю, расхрыстанаму цішай.
Нясу, каб яго ўратаваць,
У тэрмесе цёплыя вершы.





колись Він
не контролював свої дії,
писав безперестанку
худих жінок, таких же чоловіків.
діставав із золи картоплю
мовчав, дивився, ковтав...
знову писав,
аж доки не зрозумів,
що і картопля, і жінка
мають родити,
а значить гладшати.
і ті, які поруч, неодмінно
повинні їм віддаватися:
земля – картоплі
муж – дружині
і, навіть Він, митець –
живому...

бодай один раз!



калісь Ён
не кантраляваў свае дзеянні,
пісаў няспынна
худых жанчын, такіх жа мужчын.
даставаў з прысаку бульбу
маўчаў, глядзеў, глытаў...
зноў пісаў,
аж покуль не зразумеў,
што і бульба, і жанчына
мусяць нараджаць,
а значыць мажнець.
і тыя, якія побач, абавязкова
павінны ім аддавацца:
зямля — бульбе
муж — жонцы
і нават Ён, мастак —
жывому...

хаця б аднойчы!





Печальний настрій на декілька тижнів.
Можливо, у цьому щось особливе?
Скінчилися вишні. Рватиму сливи...
Спечеться пиріг і тобі відріжу.
Різні твої і мої інтереси
Смакують шматочки із фіолетом.
Дитинство на завтра згорну в газету...
З'їси у потягу «Київ — Одеса».
Дощами мрії пройдуть поодиночі.
Притомні, тихі покинемо літо.
А знаєш, це добре бути, як діти,
І пам'ятати торішні гостинці.



Некалькі тыдняў настрой ніжэй вежы.
Магчыма, ён лічыць сябе асаблівым?
Вішні пад'елі. Ірваць буду слівы.
Спячэцца пірог, і табе адрэжу.
Твае і мае — розныя інтарэсы
Смакуюць кавалачкі з фіялетам.
Дзяцінства на заўтра згарну ў газету...
З'ясі ў цягніку «Кіеў — Адэса».
Мары дажджамі павінны праліцца.
Пакінем стамлёныя, ціхія леты.
Як добра падобнымі быць да дзетак
І памятаць леташнія гасцінцы.





Настільна книга ніколи
не лежить у будні,
не сидить перед телевізором,
й не грає в мовчанку.
Робить завжди і вчасно
усю роботу,
якої ніколи не було
й не буде видно.
І хоч не пам'ятає себе новою —
відкривається
світлою усмішкою
на будь-якій сторінці.
Від початку
створення Світу.
Допоки не запечатає Бог.
Свята, як Біблія,
має по дві однакові
літери в назві,
вона — жива.
Своїми дітьми.



Настольная кніга ніколі
не ляжыць у будні,
не сядзіць перад тэлевізарам
і не гуляе ў маўчанку.
Робіць заўжды і своєчасова
ўсю працу,
якой ніколі не было
і не будзе відаць.
І хоць не памятае сябе новай —
адкрываецца
светлай усмешкай
на любой старонцы.
Ад пачатку
стварэння Свету.
Пакуль не запячатае Бог.
Святая, як Біблія,
мае па дзве аднолькавыя
літары ў назве,
яна — жывая.
Сваімі дзецьмі.





Коли тільки-но вісімнадцять —
Кохання лоскоче і хоче.
І дні — оригамі на пальцях,
Загинаються вмить охоче.
Насичені прозою Татри
Світобачення, як ніколи...
Замість пар — походи в театри.
А про секс, що стався, — нікому!

Коли двадцять п'ять ти вживаєшся
В OREANDA напівсолодке —
За мужем бажання тримаєш,
А мрії — в цукерки-обгортки...
Пересмажені сало й грінки,
Пересолені мелодрами...
Під рекламу ревності-стілки
Й перехід в господиню-мamu...

А в тридцять? — Знову солодко спитьсся,
Уже теракотовий настрій,
Як зваба, смакує суниця,
По-іншому дихають айстри.
Не фентезі у босоніжках,
А цілісіньких сорок — в спідницю.
Катарсис лягає у ліжко...
Коханка? — Кохана. Цариця!



Калі толькі (ужо) ваямнаццаць —
Каханне казыча і хоча.
І дні — арыгамі на пальцах,
Загінаюцца заахвочана.
Насычаны прозаю Татры
Светапогляду, як ніколі...
Замест пар — паходы ў тэатры.
Пра сэкс, што адбыўся, — нікому!

Калі дваццаць пяць — ты ўжываешся
Ў OREANDA напайсалодкае —
За мужам жаданні трымаеш,
А мары — у цукеркі-абгорткі...
Перасмажаныя сала й грэнкі,
Перасоленыя меладрамы...
Пад рэкламу рэўнасці-сценкі
Пераход у гаспадыню-маму...

А ў трыццаць? — Зной соладка спіцца,
Настрой тэракотавы-жарсны,
Спакуса смакуе суніцы,
Па-іншаму дыхаюць астры.
Не фэнтэзі ў басаножках,
А сорак ужо — у спадніцу.
Катарсіс кладзецца ў ложка...
Каханка? — Кахае. Царыца!





Відчинила шафу.
Привіталася зі скелетами
і пішла варити каву.
Сьогодні питиму на одинці.
А щодо них... Домовилася:
знедавна вони — разом —
поскрипують суглобами,
цілують дверні ручки,
нюхають нашатир
і грають в покер...
до першої ліпшої згадки
про не змонтовану
love story.
І коли відмичка від старості
знаком відболілого питання
ввійде в мій хребет,
я облишу
розфокусованість відповіді
про значимість
завеликих розмірів
відкриттів насподі суконь...
Візьму у співвідношенні —
один до... —
аміак з водою,
витру дзеркалу зачинені будні,
що мовчали отим смертним
про щасливого джокера,
і піду...
на запах діда, внуків
і гарбузової каші з молоком...
а ще всього того,
чого не сховати



в чотирикутній
уяві
з жіночим
іменем.





Адчыніла шафу.
Павіталася са шкілетамі
і пайшла варыць каву.
Сёння буду піць сам-насам.
А наконт іх... Дамовілася:
здаўна яны — разам —
паскрыпваюць суставамі,
дзвярныя ручкі цалуюць,
нюхаюць нашатыр
і гуляюць у покер...
да першай лепшай згадкі
пра не змантаваную
love story.
І калі адмычка ад старасці
знакам адбалелага пытання
увойдзе ў мой хрыбет,
я пакіну
расфакусаванасць адказу
аб значнасці
завялікіх памераў
адкрыццяў унізе сукенак...
Вазьму ў суадносінах —
адзін да... —
аміяк з вадой,
сатру люстэрку зачыненя будні,
што маўчалі тым смяротным
пра шчаслівага джокера,
і пайду...
на пах дзеда, унукаў
і гарбузовай кашы з малаком...
а яшчэ — усяго таго,
чаго не схаваць



у чатырохкутнай
уяве
з жаночым
імен.





Правда говорить, навіть,
коли зупиняє перепочити,
кусає, аби не тільки дихав,
повертає обличчя криком,
схованим в бороді.

Ріже.

Правда не тримається ніг,
це мапа під нею час від часу
рветься і кровоточить
кимось в землю.

Вбиває.

Правда сходить
благодатним вогнем
у будь-яку пору року
подивитися чи був хтось до неї.

Знає.

Правда цінує смак огірків,
сала з часником, солі, хліба...
Любить язика малечі,
до сміху чесні.

Тішить.

Та що б вона не робила —
її бажання —
стояти поміж нами
завжди пречистою.

Гірко!





Праўда гаворыць, нават,
калі спыняецца перадыхнуць,
кусае, абы не толькі дыхаў,
вяртае твар крыкам,
схаваным у барадзе.

Рэжа.

Праўда не трымаецца ног,
гэта мапа пад ёй час ад часу
рвецца і сыходзіць крывёй
кімсьці ў зямлю.

Забівае.

Праўда сыходзіць
жыватворным агнём
у любую часіну года
паглядзець ці быў хто да яе.

Ведае.

Праўда шануе смак агуркоў,
сала з часныком, солі, хлеба...
Любіць язык малечы,
да смеху шчыры.

Цешыць.



Ды што б яна ні рабіла —
яе жаданне —
стаяць паміж намі
заўжды прачыстай.

Горка!





У скрині, якій не лишилось числа,
Хрестиків тіні червоні і чорні.
Придане — то є сорочка одна.
Її одягни для того, хто в лоні.
Опісля молитви за цих і тих
(І, звісно ж, тому, хто дав і не кинув)
Час саме — глибоко видих і вдих —
Продовжити рódові пуповину.
Між ніччю й світанком — молочне й кров,
То болю нарізано зовсім трохи...
Душа почалася у тілі знов
Дитям, яке щойно прийшло від Бога.



У куфры, якому наймення няма,
Крыжыкаў цені чырвоны і чорны.
То бок пасаг — сарочка адна —
Яе апрані для таго, хто ва ўлонні.
Пасля малітвы за гэтых і тых
(Вядома ж, таму, хто даў і не кінуў)
Час на глыбокі выдых і ўдых —
Працягваць родавую пупавіну.
Між ноччу й світанкам — малочнае й кроў,
То болю нарэзана цалкам нямнога...
Душа пачалася ў целе наноў
Дзіцём, што прыйшло толькі-толькі ад Бога.





ти розголос мій болючий!
ти гол мій дурний розумний!
твої оббивала кручі...
твої роздирала думи...
ти ж міг свої сухожилля
на два лади розтягнути
низесенько «гиля-гиля»
і в мене сліпцем стрибнути!
гра збила тебе зарано...
ходив бо не по нагоді...
тепер я без далай-лами...
апостоли йдуть
насподі...



ты розгалас мой балючы!
ты гол мой дурны разумны!
твае абівала кручы...
твае раздзірала думы...
ты ж мог свае сухажыллі
на два лады раскурочыць
нізенечкім «гіля-гіля»
сляпцом у мяне заскочыць!
гульня цябе збіла рана...
бо ты хадзіў шляхам рызык...
цяпер я без далай-ламы...
апосталы ідуць
нізам...





він дякує їй
що задурно дає отруту
розміром з жінку
що мовчить
подалі тримається
від забаганок
що не зраджує
а ні з дівчиною
ні з чоловіком
що любов
чорна світла діра
йому
наостанок



ён дзякуе ёй
што дарам дае атруту
памерам з жанчыну
што маўчыць
падалей трымаецца
ад прымхаў
што не здраджвае
ані з дзяўчынай
ані з мужчынам
што каханне
чорная дзірка святла
яму
напрыканцы





Ми почалися з першої хвилини.
Початок дивовижами був повен.
Окремо навістріч вийшли дві людини,
А вже побравшись сіли в один човен.
І попливли в надумане, незнане...
Штормило нас не раз, а спокій тишив.
Ні він, ні я не знали, що там далі,
Та попри складнощі нас берегли — там вище!
Посеред стріч одна вловилась — віща,
Щоб так кохати навзаєм і просто.
То — чиста магія, то сила з попелища.
І ми з любов'ю — вже одного зросту.



Мы пачаліся з першых хвілін.
Пачатак дзівосамі быў повен.
Двое насустрач ішлі па адным,
Каб разам сесці ў агульны човен.
І сплылі кудысьці за неба акраец..
Штарміла не раз нас, а спакой цешыў.
Ні ён, ні я не ведалі, чым стрэне далеч,
Ды праз усе цяжкасці адчувалі,
Што нас аберагае нехта вышэйшы!
Пасярод стрэч адна сталася найважлівай,
Каб так кахаць наўзаем і проста.
То — магія чыстая, то з папялішча сіла.
І мы з каханнем — ужо аднаго ўзросту.





Ти пам'ятатимеш мене мо'сотню літ.
У міста іскорках ховатимеш сльозинки,
Що наvertатимуться ще на малахит,
Тендітні прокладатимуть стежинки.
Звиваючись студитимуть жагу
Пекельну, мовчазну і повсякчасну...
Якої не траплялось на вагу
Коли кохали, бо було прекрасно!
Я пам'ятатиму тебе ту ж сотню літ,
Зчорнілим літерам залишену бездумно
Не вголос. І пробачить, може, світ,
Що і зоря згасає коли сумно.





Ты будзеш памятаць мяне мо сто гадоў.
У іскрах горада хаваць свае слязінкі,
Што навярнуцца шчэ на малахіт слядоў
І пракладуць пяшчотныя сцяжынкі.
Каб студзіць смагу ў жарсці на рагу,
Пякельную, маўклівую, няўчасную...
Якой не патраплялі на вагу
Калі кахалі, бо было прыўкрасна!
Я буду тыя ж сто гадоў хаваць цябе,
Счарнелым літарам пакінутай бяздумна.
Не ўголас. І даруе, можа, свет,
Што і світанак гасне, калі сумна.





Перед тим як піти від мене,
Віддай останню піщинку часу,
Який стримує голосу впертість
Спільну і застряглу у дверях...
Перед тим як забути про гам
Почуттів найщиріших глибоких,
Вимкни спочатку тендітних свідків
Совісти. Заклей трете око...
Перед тим як зректися тиші
Травиння, що закохала в себе,
Проведи руками по ніжності
І зріж наші статі душ – лейбу...



Перад тым, як сысці ад мяне,
Аддай апошнюю пячынку часу,
Які стрымлівае голасу ўпартасць,
Агульную і захраслую ў дзвяхах...
Перад тым як забыцца пра гам
Пачуццяў найшчырэйша-глыбокіх,
Выключы спачатку нязмушаных сведак
Сумлення. Заклей трэцяе вока...
Перад тым як зрачыся цішыні
Травіны, якая закахала ў сябе,
Правядзі рукамі па пяшчоце
І зрэж лэйбл полаў душаў нашых...





нервово чекаєш
ніжності
вірності
перелітного птаха
обціловуєш тогорічну
від нього пір'їну
а він дивиться нижче
на рівень
на зношену плахту
і далі летить
ділити
найдорожчу
перину



нервова чакаеш
пяшчоты
вернасці
пералётнага птаха
абцалоўваеш леташняе
ад яго пёрка
а ён глядзіць ніжэй
на ўзровень
на зношаную плахту
і далей ляціць
дзяліць
найкаштоўную
пярыну





Лежать узбережжя уявні
до кращих часів.
З назбираним холодом денним
в суконних кишнях.
І ти в оцю мить про щось думаєш —
поруч присів,
і я в оцю мить відкриваю
з порічок варення.
Печуться на смальцю домашні
солодкі млинці —
ну, чім не пустелі на дотик?
Обмежені, звісно.
І йдуть їсти мудрість батьківську
малі мудреці...
Й творити нові океани,
й життєве місити тісто.



Ляжаць узбярэжжы ўяўныя
да лепшых часоў.
З назбіраным холадам дзённым
у суконных кішэнях.
І ты ў гэты момант пра нешта думаеш —
побач прысеў-прыйшоў,
і я ў гэты момант адкрываю
з парэчак варэнне.
Пякуцца на сале хатнія
салодкія блінцы —
ну, чым не пустыні навобмацак?
Вядома, абмежаваныя.
І йдуць есці мудрасць бацькоўскую
маленькія мудрацы...
І жыццёвае мясіць цеста,
і ствараць новыя акіяны.





Кажуть, тебе було випито.
В піст.
Скло нечитомі показує
жести...
Вперше дуріє з навушників
твіст.
Я вибігаю. На світло.
З підтексту.

Стрілки злітають — серцями
в асфальт.
З'їдено зустрічі, наче
фастфуди.
Скажуть колись, то був їхній
фальстарт...
Тільки шкода, що нас далі
не буде.



Кажуць, цябе было выпіта.
У пост.
Шкло нечытэльна паказвае
жэсты..
Упершыню твіст з навушнікаў
скрозь.
Я выбягаю. На сонца.
З падтэксту.

Сэрцамі стрэлы ляцяць —
у асфальт.
З'едзены стрэчы, нібыта
фастфуды.
Скажуць калісьці, то быў іх
фальстарт..
Толькі шкада, што тады нас
не будзе.





В цім ліжку для тебе немає
нічого.
Все просто і порожньо. Більше
не вірю.
Вже вп'яте за рік починались ми
знову,
І з них учетверте – у власній
квартирі.
Усе вже було в нас: затиснені
нерви,
По другій крил парі, інтимність
у ліфті...
І навіть замінені в мізках
шпалери,
Обламані сутінок сумнівів
кігті.
В цім ліжку мовчання лягає, мов
кішка –
Ота одиначка. Занапастили...
А мій кінофільм – це суцільна
насмішка,
Яку випадково згори натрусили.



Няма для цябе ў гэтым ложку
нічога.
Так проста і пуста ўсё. Болей
не веру.
За год пяты раз мы спрабуем
нанова.
І з іх у чацвёрты – ва ўласнай
кватэры.
Усё ўжо было ў нас: усходжанасць
нерваў,
Па другой пары крылаў, інтымнасць
у ліфце...
І нат пераклееныя ў мазгах
шпалеры,
Абламаныя зрокаў-сумневаў
кіпці.
У ложка маўчанне кладзецца, як
котка –
Адзіночная камера. Заслужылі...
І мой кінафільм – спрэс
насмешка-пякотка,
якую зверху чамусь натрусілі.





У нотатнику мить
Перезрілим гранатом
Променіє й зове
У свою дивовиж.
Їй цілую зерно і куштую
цитати...
Завтра випаде сніг
Пишномовний, як вірш.
Над горґанами йтиме
Свята Семистрільна
І нестиме примерзлі
Без хвостиків дні.
То ж прийдешне нехай
Відіб'ється нам сріблом
Від бурштинових буквиць,
Що зараз одні.
Втім, ми вже біжимо
Сторінками рудими.
У нотатнику осінь
Густих вишняків.
Повертають дощі,
Розбавляються ними
І відлунням стає
Мова наших віків.



У нататніку міг
Пераспелым гранатам
Прамянее і кліча
Ў свой казачны фрэш.
Яго зерне цалую і смакую
цытаты...

Заўтра выпадзе снег,
Красамоўны, як верш.
Над гарганамі пройдзе
Святой Сямістрэльнай,
Будзе несці замерзла
Без хвосцікаў дні.
То няхай будучыня
Адаб'ецца нам срэбрам
Ад бурштынавых літар,
Што зараз адны.
Зрэшты, мы ўжо старонкамі
Сталі рудымі.

У нататніку восень
Густых вішнякоў.
Папабеглі дажджы,
Іх сабой разбаўляе
І стае адгалоскам
Мова нашых вякоў.





В мурах — до останньої —
заручниками.
Не уляжуться все,
безсовісні,
На повню. Щомісячно.
Порізно.
І над нами сміються,
мучениками.
Викручують сходи (терпи!
до вечора)
На Гончарну йдуть
перелякано.
Передумалося
усякого...
Це ж Поділ! Ти до котрої
тут, до речі?
Нарешті добралася
замикаюча —
Мое ціловане
поголів'я.
З понеділка займаюся
здоров'ям.
Бо ця купа нервів
не довгограюча.



У мурах — да апошняга —
закладнікамі.
Не ўлягуцца ўсе,
бессаромныя,
Паасобку. Штомесяц.
На поўню.
І над намі смяюцца,
пакутнікамі.
Выкручваюць сходы (цярпі!
да вечара)
На Ганчарную йдуць
спалохана.
Перадумалася
ўсяго рознага...
То ж Падол! Да якога часу
ты тут, дарэчы?
Нарэшце дабралася
замыкаючая —
Маё цалаванае
пагалоўе.
З панядзелка займуся
здароўем.
Бо гэтая купа нерваў
не доўгайграючая.





Залишаюся все ще у літі.
Щойно цвіт задихав коханим.
І думки прибувають зігріті,
Які десь зависали роками.
Дозрівають сліди поцілунків
На калині (під нею мліли).

Справжнє щастя не має ґатунку —
Тільки душу, сховану в тілі.



Застаюся яшчэ ўсё ў леце.
Яго колер задыхаў каханым.
Прыбываюць думкі, сагрэтыя
Над гадамі завіслым жаданнем.
Выспяваюць сляды пацалункаў
На каліне (пад ёй калісь млелі).

Шчасце, чуеш, не мае гатунку —
Душу толькі, схаваную ў целе.





А ти ще й досі солодко спиш
У любистку, на сходах надії,
В нерозквітлих вузликах мрії,
У бджолиних осотах-сотах...
П'ята ранку. Весна усоте.
Густота... Сновидінь гашиш.
Незбагненна ніжність і дріж —
У достиглих медах зап'ястя.
Півжиття, а у ньому — півщастя,
Розбавляють краплини рому...
Як тобі та й без неї — самому
Попід зорями — як рубіж?
У молитвах сумних царів...
В сутінь сірого — звуки сонати.
Янгол каже тобі: «Годі спати»,
Й відлітає тихцем у квіти.
Тільки світло одне в орбіти.
Тільки сутність, в яку забрів...



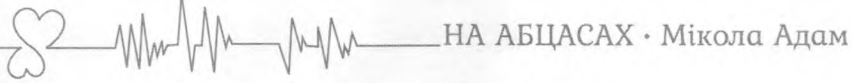
А ты ўсё яшчэ соладка спіш
У лубіне, на ўсходах надзеі,
У вузельчыках мар-летуценняў,
У пчаліных асотах-сотах...
Пятая раніцы. Вясна сотая.
Гушчыня... Сноў гашыш.
Неспасціжнасць пяшчоты паміж, —
У саспелых мядах запясця.
Пайжыцця, а ў ім — напайшчасця,
Разбайляюць кропелькі рому...
Як табе без яе — самому
На памежжы — пад зорак ціш?
У малітвах самотных цароў...
У змрок шэрага — гукі санаты.
Анёл кажа табе: «Хопіць спаць», і
Да кветак ляціць ветрам ціхім.
Адно толькі святло ў арбіце.
Сутнасць, куды раптам зайшоў...





В одній руці Він тримав кульку,
іншою помічав на ній водойми,
сушу і містечка,
де готуватимуть рибу,
випікатимуть хліб,
варитимуть сир
і варення з ягід
за Його рецептами...
Долоньями-хвилями
розгойдував воді спокій
запускав кораблики
і синькою підфарбовував
небо, аби вдалими ставали
подорожі за край світу...
Тішився і ця втіха падала
зорями, щоб люди встигали
замовити свої бажання
й упіймати світлі радості...
Зустріччю тебе і мене
Він надихнувся ще спочатку
і тому дав коханню
прорости у звичайних
природних умовах,
пройти разом воду,
вогонь і мідні труби,
продовжуючи рід.
Він знав, як і завжди знатиме,
про щоденне — дякую — від нас
за можливість простих кроків
по Його піску...
тому й забрав розуміння того,
що ходимо наразі по самих собі





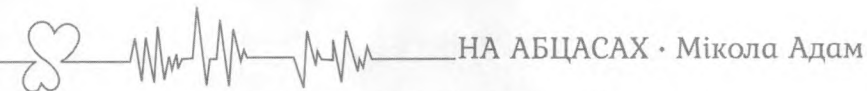
з надто далекого майбутнього...





У адной руцэ Ён трымаў шар,
іншаю адзначай на ім вадаёмы,
сушу і мястэчкі,
дзе будуць гатаваць рыбу,
пячы хлеб,
варыць сыр
і варэнне з ягад
па Яго рэцэптах...
Далонямі-хвалямі
разгойдваў вадзе супакой
запускаў караблікі
і сінькаю падфарбойваў
неба, каб удалымі ставалі
падарожжы за край свету...
Усцешвайся і суцяшэнне гэтае падала
зоркамі, каб людзі паспявалі
замовіць свае жаданні
і злавіць светлыя радасці...
Сустрэчай цябе і мяне
Ён натхніўся яшчэ напачатку
і таму дазволіў каханню
прарасці ў звычайных
прыродных умовах,
прайсці разам ваду,
агонь і медныя трубы,
працягваючы род.
Ён ведаў, як і заўжды ведацьме,
пра штодзённае — дзякуй — ад нас
за магчымасць простых крокаў
па Яго пяску...
таму і забраў разуменне таго,
што цяпер ходзім па саміх сабе





з занадта аддаленай будучыні...





Хочеш — не хочеш зі мною ти
спати.
Граєшся на хебешній підковдрі...
Дихають ліва і права
Карпати
Засмаглої та подвійної
втоми.
І липне чекання до тиші
збоку
Поняттям своїм про сновиди
тіла.
В обіймах спекотної пори
року
Улюбленців двоє трішки
здуріло.
В двоспальнім форматі то перець,
то м'ята...
А ще у колінках спогадів
повно.
Я з ними прийду з твоїми
пограти
І ніченьку в гульку зв'яжемо
чорну.



Хочаш — не хочаш са мною
спаць ты.
Бой на падкоўдраніку
хэбэшным...
Дыхаюць мае абедзве
Карпаты
Стомай засмяглай,
падвойна-грэшнай.
Ліпне чаканне да цішыні
збоку
Сваім меркаваннем пра візію
цела.
У потных абдымках бязлітаснай
спёкі
двое ўлюбёнцаў трошкі
здурэлі.
У двухспальным фармаце то перац,
то мята...
Дый успамінаў у каленях
поўна.
Я з імі прыйду да тваіх
пагуляцьме:
у гульку звязам ноч
чорную.





Постать твою заливаю за комір траві.
І сходжу сама кульбабкою не задля гри
У святість та сонячність, свіжість, не простоту,
Бо знаю, якщо не зірвеш, то однак піду...
Спросоння чи зовсім інакше, як оцей вірш,
Легкою ходою білою в небо і між
Безглуздими каяттями і душ метушні...
То ж борони тебе Боже сказати, що ні,
Що най буде ліпше за звичаєм цибулин
(Про це може й відає щось звичайний полин)
Ну і то що?.. Відкривайся. Любов лоскочи,
А я навзаєм і про це ми нікому чи...



Постаць тваю за каўнер заліваю травы.
Сама дзьмухайцом сыходжу, ды не для гульні,
У святасць і сонечнасць, свежасць і прастату,
Бо ведаю, калі не сарвеш, то ўсё роўна пайду...
Спрасонку ці шляхам інакшым, як гэты верш-стрыж,
Лёгкай хадою белай у неба і паміж
Бессэнсоўных згрызотаў ды душ мітусні...
Адмовіць мне, Божа цябе барані,
Няхай будзе лепш па звычаю цыбулін
(Пра гэта, можа, і ведае нешта звычайны палын).
Ну, дык што?.. Адкрывайся. Каханне ўпусці,
Наўзаем я, і пра гэта нікому мы, ці...





Летка невідомість підстерігає за рогом.
І долі людські, і душі ущент розбиває.
Це кляте життя — не можеш довіритись Богу:
Найкращих дає — і швидко назад забирає.

Дороги, робота, декілька пересадок,
Цифри і стрілки забиті у різних каварнях —
Це все, що кохання лишає мені на згадку...
Кінцева зупинка надії — холодна вітальня.

Прощання тремтить. Ти робиш для мене світлину,
Бо здатен вже чути і бачити вимір інакший.
Викроєє вічність незрозумілу провину
І залишає пам'ять про тебе найкращу.

Зірваний голос чужий у своїй домівці.
Погляди б'ються, зривають шпалери собою.
Віра моя услід іде за тобою
Та повертає дожити за двох. Наодинці.



Лятак невядомасці падцікоўвае за рогам.
І лёсы чалавечыя, і душы ўшчэнт разбівае.
Такое пракрытае жыццё — не можаш даверыцца Богу:
Лепшых дае — і хутка назад забірае.

Дарогі, работа і некалькі перасадак,
Лічбы і стрэлкі забітыя ў розных кавярнях —
Гэта ўсё, што каханне пакідае мне на ўзгадку...
Канчатковы прыпынак надзеі — ледзяная вітальня.

Развітанне трымціць. Ты робіш для мяне фотаздымак,
Бо здольны ўжо бачыць і чуць вымярэнне інакшым.
Выкройвае вечнасць незразумелыя віны
І пра цябе пакідае найлепшую памяць, што важка.

Сарваны голас чужы ў сваім доме на... ноце.
Позіркі б'юцца, зрываюць шпалеры сабою.
Вера мая ўслед вядзе за табою
І вяртае дажыць за дваіх. У адзіноце.





Ти не прийшла у мій самотній сквер,
Де світ відкрив словам нові відтінки.
Подумав, що забулася і тільки.
Повірив у незайманість манер.
А все ж чекав і німо так ходив
У тиші, що у стінах твоїх нила.
Чому ж ти, доле, пошепки любила
Всі ці роки, в яких я так тужив?!
Душі твое колишне «так» гірчить,
Бо осторонь від мене та спокою.
І літо вже махає нам рукою...
Спило весни змістовну добру мить.
Я би забути сутінь ту хотів,
Що серцю понастала порізи!
Та не під силу вгомонити Тису,
Яку хоч раз устами пригубив.



Ты не прыйшла ў мой адзінокі сквер,
Дзе ў словах свет адкрыў навінаў столькі...
Падумаў, што забылася, і толькі.
Паверыў чысціні тваіх манер.
Ды ўсё ж чакаў і моўчкі так хадзіў
У цішыні, што ў сценах тваіх ныла.
Чаму ж ты, доля, спотайку любіла
Ўсе гэтыя мінулыя гады?!
Душы тваё скупое «так» гарчыць,
Бо не давала мне спакою.
А лета ўжо махае нам рукою...
Вясну нагбом паспеўшы ў сябе ўліць.
Я б зрокі тыя з радасцю забыў,
Што сэрцу панаставілі ран спісы!
Але суцішыць немагчыма Цісу,
Якую вуснамі, хоць раз, ды прыгубіў.





Колись тебе цілували
на вулиці квітів
І захлинулись троянди
сміхом жасмину.
Ти дощовим бажанням був
перегрітий
На вулиці цвіту надій,
тюльпанів і мину.

Волосся руде визирало
з-під очок нагідки.
І навіть волошки просились
із поля в ту рудість,
У місто, де ніжать весняно
пальчики-квітки
Губами, земними, від
радощів-буднів.

Летючі зітхання
зітремо конвалій-симфоній...
Флори з цеберець торкнулись
вітри і покора.
Не може забути тебе та,
єдина з півоній...
Любов. Серед квітів. Нашу. Учора.



* * *

Калісьці цябе цалавалі
на вуліцы кветак,
дзе захлыналіся ружы
ад смеху язміну.
Дажджлівым жаданнем ты быў,
як надзеяй, сагрэты
На вуліцы колеру кмену,
цюльпанаў, хвілінаў.

Рудыя з-пад кіпцікаў вочак
валаскі вызіралі нярэдка.
І нават валошкі прасіліся
з поля ў прастору рудую,
У горад, дзе лашчаць вяснова
пальчыкі-кветкі
Губамі, зямнымі, ад
радасці будняў.

Лятучыя ўздыхі
сатрэм ландышамі сімфоній...
Пачціва крануліся флары
вятры і пакора.
Не можа забыць цябе тая,
вунь тая з півоняў...
Любоў. Сярод кветак. Наша. Учора.



А якщо я тебе люблю?
А якщо ти мене? Як бути?
Скажи мені, скажи, молю!
Допоки вільні два маршрути.

Неговіркий втік за село,
Сам по собі в чужому краю.
Ми вже не ми, нас занесло..
Чи й досі я тебе..? Не знаю.

То снівся сон один колись,
Ще десь поскрипує ночами.
Я не молюсь, ти не молись
Чужим стежкам, моя печале.



А калі я цябе люблю?
А калі ты мяне? Як паступім?
Скажы мне, скажы, маю!
Пакуль вольныя два маршруты.

Збег за вёску, негаваркі,
Сам-насам у чужым краі.
Нас занесла... Мы ўжо не мы.
Я цябе і дасюль?.. Не знаю.

Гэта сон мне сніўся калісьці,
Што парыпвае дзесь па начах.
Я не маюся, ты не маіся
Чужым дарогам, мой вольны птах.





Ти призначив мені і, звичайно, я буду.
Не промовчу. Підійду легеньким дощем.
Поцілую. Ранкову всю змію застуду.
Хай це буде востаннє коли ми є ще...
Я віддам геть усе, що належало іншим,
Бо закрите у серці було лиш тобі...
А мого — аж нічого, спустошені ніші.
Хай це буде уперше коли не вві сні...
Щоб чіткі два обличчя, метеликів легкість,
Відображення краплями вигинів дій...
І когось про свою ти розкажеш богемність.
Хай це буде тоді, коли ти вже не мій...



Ты прызначыў мне, і я, звычайна, буду.
Не змаўчу. Пральюся лёгенькім дажджом.
Пацалую. Змыю зранку ўсю прастуду.
Хай апошні раз, калі мы ёсць з табой..
Я аддам ўсё цалкам, што належыць іншым,
Бо зачынена у сэрцы для цябе..
У мяне там толькі спусташэння нішы.
Будзе гэта ўпершыню, калі не ў сне..
Каб два твары, мятлікава лёгкасць,
Кропляў пругкіх ўкрыліся сцяной..
Ты камусь сваю багемнасць дорыш дрогка.
Дык дары, калі ўжо будзеш ты не мой...





Вщипни мене! Такий панує спокій,
Наче по-іншому і не було!
Із льоху в ніч пахучу карооку
Гуляти вийшов місяць на село.
І споглядає. Бачить нас і грає,
А от зірок ще не порахував...
Він же про всіх усе на світі знає!
І, навіть, чом мене ти покохав.

Поглянь сюди! Давай-но поговорим
Лиш тільки поглядом... і саме тут.
А пам'ять в'яже вузлики із фтору.
А пам'ять може стратить поміж смут.
Це наша таїна горить в подолі.
Покласти в небо руку до руки...
Такий відвертий спокій ліг на долю!
І про свої мовчатиме роки.



Мяне ўшчыкні! Такі спакой пануе,
Нібы па-іншаму і не было!
У ноч бяссонную, глуханямую
Пайшоў прайсціся месяц на сяло.
Паазіраўся. Нас пабачыў — ззяе,
А зорак вось яшчэ не палічыў...
Ён жа пра ўсіх усё на свеце знае!
І пра тваё каханне да мяне прычым.

Зірні сюды! Давай-ка пагаворым
Толькі паглядамі... і менавіта тут.
Вузельчыкі памяць вяжа з фтору
І смерцю ўзнагароджвае між смут.
То наш сакрэт згарае у падоле.
Руку пакласці ў неба да рукі...
Такі сапраўдны лёг спакой на долю!
І пра свае мы прамаўчым вякі.





То були ми...
У просте сімейне щастя
перекрашували свободу,
змінити координати
найкращих у світі речей,
і голос схибнутої радіоли
викрав смугастий записничок...
То одна спільна секунда
збила з пантелику
київський час
і чорні дні здохли
в інтервалах нормальної
кардіограми...
Нас звели у знаменник
єдиної любові
і напичкали серотоніном
депресивні думки.
Тепер ми разом
у лабіринті емоцій
розводимо на пиво
кола фантазій
і спимо без негліже
вдома...
То й досі ми...
Щоранку біжимо
до своїх пацієнтів —
розлузуємо правду
в зіницях —
впливаючи на
карий, сірий, чорний...
почерк.
Списуємося по роботі,





аби удари сердець
не винесли розчулені мізки,
та уяви не маємо
чи згадає там Бог
про наші тут взаемини.
Однак, знаєм напевно
як це сховати в собі
стратегічну зброю,
випустити з неї первістка
коли вже за тридцять.
Задля цього — ми тут —
обрані любити.
Люби
і
ти!





То былі мы...
У простае сямейнае шчасце
перафарбавалі свабоду,
змянілі каардынаты
найлепшых у свеце рэчаў,
і голас ашалелай радыёлы
выкраў паласаты нататнік...
То адна агульная секунда
збіла з панталыку
кіеўскі час
і чорныя дні здохлі
у інтэрвалах нармальнай
кардыяграмы...
Нас узвялі ў назойнік
адзінай любові
і нашпігавалі сератанінам
дэпрэсійныя думкі.
Цяпер мы разам
у лабірынце эмоцый
разводзім на піва
кола фантазій
і спім без негліжэ
дома...
То і да гэтага часу мы...
Кожную раніцу бяжым
да сваіх пацыентаў —
вычышчаем праўду
у зрэнках —
уплываючы на
кары, шэры, чорны...
почырк.
Спісваемся па працы,





абы ўдары сэрцаў
не вынеслі расчуленыя мазгі,
і паняцця не маем
ці ўзгадае там Бог
аб нашых тут узаемаадносінах.
Аднак, ведаем напэўна,
як гэта схаваць у сабе
стратэгічную зброю,
выпусціць з яе першынца,
калі ўжо за трыццаць.
Дзеля гэтага мы тут —
абраныя кахаць.
Кахай
і
Ты!





Я обіцяю: стрінемося ми
Як солі пуд з'їмо після студентства,
Пізнаємо батьківства режисерство...
Але, напевне, ближче до зими.
Кажі лиш де. Приїду чи прийду
Після дощів, опісля ворожнечі
І виклику самій собі. На плечі
Волося смутку довге покладу.
А чи впізнаю? Вдруге не питай...
Цвіте бузок на Університеті¹.
І милі пари – в нас на факультеті...
Ну, здрастуй! Скільки років! Обіймай.

¹ Ботанічний сад імені академіка О. В. Фоміна
Київського національного університету імені
Тараса Шевченка в м. Києві



Я абяцаю: сустрэнемся мы,
Як солі пуд з'ядзім пасля студэнцтва,
Бацькойскім авалодаем майстэрствам...
Але, напэўна, бліжай да зімы.
Адно прыдумай дзе. Прыеду ці прыйду
Пасля дажджой, варажай халадэчы
І выкліку самой сабе. На плечы
Табе кудзеры смутку пакладу.
А ці пазнаю? Лепей не пытай...
Квітнее бэз на Універсітэце¹.
І парачкі — у нас на факультэце...
Ну, прывітанне! Помніш? Абдымай.

*1 Батанічны сад імя акадэміка А. В. Фаміна
Кіеўскага нацыянальнага ўніверсітэта імя
Тараса Шаўчэнкі ў г. Кіеве*





Тобі нагадають про мене хіба що меди
оті, із яких ніколи не виринала,
бо не клялася любити. Просто кохала
і, навіть, опісля утечі до іншого «ти».
Мені нагадають про тебе із книги слова
з нотатника снів і прохолодних Балканів,
і дотиків смак на прикордоннім вокзалі...
й поділена навпіл з морелі смола.
А ця самовпевненість клята у стрічці новин
(Бог крутить пальцем, каже: «вони ненормальні!»)
все заперечує. Хочу серед вітальні!..
Тобі нагадає про мене дорослим наш син.



Табе нагадваюць пра мяне хіба што мяды,
тыя, з якіх ніколі не вынырала,
бо не клялася кахаць. Проста кахала,
і нават пасля ўцёкаў да іншага «ты».
Мне пра цябе нагадваюць цікавыя словы
з нататніка сноў і прахалодных Балканаў,
і дотыкаў смак на памежным вакзале..
і напалам падзеленая з абрыкоса смала.
А тая самаўпэўненасць дурная ў стужцы навін
(Бог круціць пальцам, кажа: «яны ненармальныя!»)
усё адмаўляе. Хачу пасярод вітальні!..
Табе пра мяне нагадвае дарослым наш сын.





а надішли мені море
в човнику камернім — серці
розгойдай розжени його
в собі між мегаемоцій...
ще осідлай вищу хвилю
і причеши їй простори
піснею «Місяць на небі»
відкупишся
що не вдома.
і ні за що не спиняйся
попри спокусу й утому...
а наділи мене морем
співучим
від щастя в шоці!



а дашлі мне мора
у чоўніку камерным — сэрцы
разгайдай разгані яго
у сабе паміж мегаэмоцый...
яшчэ асядлай вышэйшую хвалю
і прычашы ёй абшары
песняю «месяц на небе»
адкупішся
што не дома.
і ніколі не спыняйся
нягледзячы на спакусу і стому...
а апрані мяне морам
пявучым
ад шчасця ў шоку!





Дегустуємо вечір губами
метро.
Один напрямок. Станції
різні.
У вагоні присядемо. Курток
хутро
Зігріватиме спогади
пізні.

Проковтнуть нас тунелі у мандри
із мандр,
Полоскочуть хвилин десь
п'ятнадцять,
Заговорять незнаною мовою
мантр.
І на вихід, бо час
розлучаться.

Мегаполіса стрінуть відомі
ходи —
Там самотність ховає
світлини...
Там за мною ще й досі твій сон
не ходив,
А збирався на чай
із малини.



Дэгуствуем вечар губамі
метро.

Адзін кірунак. Станцыі
розныя.

У вагоне прысядзем. Мех
паліто

Успаміны сагрэе
познія.

Праглынуць нас тунэлі ў прыгоды,
як варыянт,

Паказычуць недзе хвілін
пятнаццаць,

Загавораць на незнаёмай мове
мантр.

І на выхад, бо час
развітацца.

Знаёмыя мегаполіса стрэнуць
хады —

Там самота хавае
свае фотаўспаміны...

Там за мной да гэтага часу твой сон
не хадзіў,

А на гарбату збіраўся
з маліны.





Спочивальні мовчали тижнями.
Відкривалися не упевнено.
Пахли вохрою, снили ніжними
Подорожніми незбагненними.
Їм веліли бути слухняними
І не зводити сонце з місяцем...
Я була там у присмерк — павою —
Тільки ти вказав, що відьмицею.
Відійшов на крок до впертості
Повизбирував світ спокусливий,
Що з очей до моєї присутності
Вигравав, спокушав шляхетністю...
І минув за межею білою,
Чи дверима вузькими... Байдуже.
Приведуть мене якимось дівою...
От тоді спільне небо зважимо.



Спальні нашы маўчалі тыднямі.
Адчыняліся няўпэўнена.
Пахлі охраю, спалі дзіўнымі
Падарожнікамі пасцельнымі.
Загадалі ім быць паслухмянымі,
Сонца разам не зводзіць з месяцам...
Я была там у змроках — паваю —
Толькі ты казаў, што мядзведзіцай.
Адышоў на крок да імпэтнасці,
Пазбіраў вакол свет спакуслівы,
Што з вачэй да маёй прысутнасці
Выйграваў, спакушаў шляхетнасцю...
І прайшоў за мяжой белаю
Ці дзвярыма... Як цень, незаўважаным.
Прывядуць мяне неяк дзеваю...
Тады неба агульнае ўзважым.





Літо його весни
виграло
повітряного змія
і злиняло.
В її настрою ламелі.
Злітаючи з катушок
на парасольці,
вона порубала
триголову
нісенітницю...
Содова Східниці
загасила
вологі хрипи
народженого
колись навзаєм...
Відтепер їхні
оновлені «I am»
бігатимуть
цілувалися
до бювету
вічності...
тої самої, що на
мінус першому
зашторила
замулену Лету.



Лета яго вясны
выйграла
паветранага змея
і зліняла.
У яе настроі ламелі.
Злятаючы са шпулек
на парасоне,
яна пасекла
трохгаловую
лухту...
Содавая Сходніцы
патушыла
вільготныя хрыпы
народжанага
калісьці найзамен...
З гэтага часу іх
абноўленыя «І ат»
бегаюць
цалавацца
да бювету
вечнасці...
той самай, што на
мінус першым
зашторыла
заіленую Лету.





Від любові колишньої шрами,
Як десять незмінних заповідей,
Що приймаєш, запам'ятовуєш
І пропускаєш провз серце справно.
Насічками на легеневому
Стовбурі найліпше – пронизливе.
І думка ще тисне між кільцями,
Що стався не той і не деревом...
Завершення. Досвід прожилками.
Пробирається крона над хмари
За інакшою в Бога вірою.
Розумною яблунежінкою.





Ад любові колішняй шнары,
Як дзесяць нязменных заповедзяў,
Што прымаеш, запамінаеш
І прапускаеш паўз сэрца спраўна.
Насечкамі на лёгачным
Ствале найлепшае – пранізлівае.
І думка яшчэ цісне між колцамі,
Што стаўся не той і не дрэвам...
Завяршэнне. Досвед пражылкамі.
Прабіраецца крона над хмары
За інакшаю ў Бога верай.
Разумнай яблынежанчынаю.





Лесі Мудрак

Замовчена!
Вишукує слова,
мов з літер
іншомовної
абетки...
Та їх в обміннику
купили конкурентки
хвилину як...

Чи Богу
данина?!

Закохана!
В лаванди фіолет
медів схиляє
запашні
секрети...
А сором яблук,
зірваних померти,
хвости самотніх
страчують
комет.

Поцілена!
Інакша, не така —
стихія — в сонячнім
тремтить
сплетінні...
Ховає гіркоту
твоеї тіні



жадана
чоловікова
рука.





Лесі Мудрак

Замоўчаная!
Вышуквае словы,
бы з літар
іншамойнае
азбукі...
Але іх у абменніку
купілі канкурэнткі
хвіліну як...

Ці то даніна
Богу?!

Закоханая!
У лаванды фіялет
мядоў схіляе
пах начных
сакрэтай...
А сорам яблыкай,
сарваных, каб памерці,
хвасты самотных
страчваюць
камет.

Пацэленая!
Іншая, твая —
стыхія ў сонечным
трымціць
спляценні...
Хавае горыч
твайго ценю





жаданая
мужчынская
рука.





Відчуваю твій подих
у всіх музеях світу.
І думки твої усміхаються
краще за Мону Лізу,
хоч і застаються
по той бік скла.
Дивлюся на них голосом.
Ніяковію від запитань
про особисте життя,
бо кордони минулих віків
штовхають у груди,
аби не стукала крильми...
Однак, я вже перепросила
в чужих околиць,
які відлюбили місто,
що знову й знову ітиму...
Назустріч цілункам
твоїх слідів.



Адчуваю твой подых
ва ўсіх музеях свету.
І думкі твае ўсміхаюцца
прыгажэй за Мону Лізу,
хоць і застаюцца
па той бок шкла.
Гляджу на іх голасам.
Бянтэжуся ад пытанняў
пра асабістае жыццё,
бо межы мінулых стагоддзяў
штурхаюць у грудзі,
каб не стукала крыламі...
Аднак я ўжо прабачылася
перад чужымі ўскраінамі,
якія адлюбілі горад,
што зноў і зноў мушу ісці...
Насустрач пацалункам
тваіх слядоў.





Літо в собі таке...
Посередні ранки...
Такі-сякі ночі-жриці:
стоять, довго дивляться,
в не-сновидіння — цицями...
То ти великим і вказівним
підкручуєш їм соски?!
Ніяковіють збуджені киці!..
Дряпають ледь зачату любов —
витанцьовують її на спицях
в петельках смерті...
Ми теж — подерті...
Старенький диван
ховає зойки герані.
Темрява, в якій були скохані,
ковтає вільного вірша.
Заточений ніж
в піту ранку нарізає кислоти...
Від сьогодні осінь
ти знову зрадиш медам...
Тричі одягатимеш золоті світшоти
у майстерні моєї самотності,
там, де вередні загусають
у варення з ожини...
І жоржини...
Гойдають спогади
про таке-сяке...



Лета такое сабе...
Пасрэдняя ранкі...
Такія-сякія ночы-жрыцы:
стаяць, доўга ўзіраюцца
у не-сон — цыцамі...
То ты вялікім і паказальным
падкручваеш ім смочкі?!
Ніякавеюць узбуджаныя кошкі!..
Драпаюць ледзь зачатае каханне —
вытанцоўваюць яго на спіцах
у пяцельках смерці...
Мы таксама — раздзертая...
Старэнькая канапа
хавае лямант герані.
Цемра, у якой жыла закаханасць,
глынае белы верш.
Завостраны нож
а пятай ранку наразае кісліцы...
Ад сёння восень
ты зноў здрадзіш мёдам...
Тройчы будзеш апранаць
залатыя світшоты
у майстэрні маёй адзіноты,
там, дзе капрызлівасць густа
ў варэнні з ажыны...
І вяргіні...
Гушкаюць успаміны
пра такое-сякое...





Тут попід ноги не повзе спориш,
Сліди не переховує дівочі,
Не замовляє їй безсонні ночі,
Бо їх немає. Поруч ти вже спиш.
І їй на користь сонні балачки,
Розмоклі спеції нечемностей у ліжку...
Твоя нога її цілує ніжку
І в'яжуть руки чуйність у пучки.
Тут стихнено любистком миють мир
І сонця промені, занесені з весілля.
За двох щотижня молиться неділя...
Та ще вони своїх не бачать крил.



Тут пад нагамі не паўзе спарыш,
Сляды не перахоўвае дзявочыя,
Не замаўляе ёй бяссоння ночы,
Бо іх няма. А побач ты ўжо спіш.
Ёй сонныя балачкі на карысць,
Няўмення спецыі размоклыя у ложку...
Твая нага яе цалуе ножку
І вяжуць рукі чуласць у пучкі.
Тут сцішана лубінам мыюць свет
І сонцам, што занесена з вяселля.
Штотыдзень за іх моліцца нядзеля...
Хоць крылы бачаць быццам не свае.





пиши головне, якщо вже надумав.
каліграфічно виводь симпатію,
що нила всю зиму, ходила сумом,
приймала гомеопатію.
і все ж існувала. у сумнівів тілі
приреченому на спідницю...
зізнайся одній їй про наболілі
чорно-білі думки на шахівниці...
а потім очима закритими стрімко
порви все те й вийди на вітер,
аби легенько торкнутися жінки
й справжні купити квіти...
прийти, посидіти із нею удвох,
затиснути пальці коханням...
і дай Боже сили, аби не засох
ваш всесвіт від обертання...



пішы галоўнае калі ўжо надумаў.
каліграфічна выводзь сімпатыю,
што ныла ўсю зіму, хадзіла сумам,
прымала гамеапатыю.
і ўсё ж існавала. у роздумаў цэле
асуджаным на спадніцу...
прызнайся адной ёй аб набалелым
на шахматнай дошцы чорна-белыя думкі-спіцы...
а потым заплюшчанымі імкліва вачыма
парві ўсё тое і выйдзі на вецер,
каб злёгка крануцца жанчыны
і сапраўдныя купіць кветкі...
прыйсці, пасядзец з ёй удвох,
заціснуць пальцы каханнем...
і дай Бог сілы, каб не засох
ваш сусвет ад уцёкаў-вяртанняў...





Купую чашку, щоб з тобою
розбити на вдачу.
Насправді, вже щастя для мене —
це кроки поруч,
світ очима твоїми і так,
як я його бачу,
і будням із квіточок нами
створений обруч...
І мені дарувати не треба
далекі зорі.
Достатньо настоянки глоду,
чаю надвечір
і кілька рядочків із книги
твоеї живої...
Оце і є вдача — довше прожити
за речі.



Купляю кубачак, каб з табой
разбіць на ўдачу.
На самай справе, для мяне шчасце ўжо —
твае побач крокі,
свет вачыма тваімі і так,
як я яго бачу,
і будням з кветак намі
створаны абруч сінявокі..
І мне дарыць не патрэбна
далёкіх зорак.
Досыць настойкі глогу,
гарбаты пад вечар
і некалькіх радкоў з кнігі
тваіх закаморак..
Гэта і ёсць удача — даўжэй працягнуць
за рэчы.





Ти ж знаєш казок не пишу я давно,
Бо світло від них і так носять плечі
Й мурахи по шкірі, а спомин — чоло...
Ковзають вигадки в часі старечі.
На сьомому небі у горщиках слів
Наварено кожному і до сновидів.
Хтось тихо читає про голубів,
Бігає поглядом хтось в лабіринті..
Для всього свій час. Для зла і добра,
Освідчень, каблучок, дітей і для себе...
Збирайся, йдемо. Бігти далі пора.
Пригод куштувати щоденних. Так треба.



Ты ж ведаеш, казак не пішу я даўно,
Бо святло ад іх і так носяць плечы
І мурашкі па скуры, а ўспаміны — лоб...
Слізгаюць выдумкі ў час старэчы.
На сёмым небе ў гладышах слоў
Наварана кожнаму, да сноў адкрыццяў.
Хтосьці ціха чытае пра галубоў,
Хтосьці позіркам бегае ў лабірынце...
Для ўсяго ёсць свой час. Для зла і добра,
Прызнанняў, пярсцёнкаў, дзяцей, сябе, неба...
Збірайся, хадзем. Бегчы далей пара.
Прыгод каштаваць штодзённых. Так трэба.





Віртуальне життя переграло
реальність нам двом.
Розвело, замовчало і
видалило у Фейсбуку.
Не допоміг молитвами
ні твій, ні мій Бог,
а ні кванти любові
чи точна наука...
Ми розбіглися мовчки.
Без зайвих збирань, письма.
Так дерева біжать
віддзеркалені в склі автівки...
Чула, що ти один. Та і я ще,
ти знаєш, сама.
У душі десь затиснуло нерв,
то ж чекаю путівку...
Вперше, мабуть, говоримо
щиро отак.
Непомітно зчахла хвилина
кавова... Пізно
замовляти на двох
не бюджетного класу літак...
Та і постать твою я боюсь
цілувати залізну.



Перайграла жыццё віртуальнае
наш дыялог.
Развяло, прыпыніла і
выдаліла з Фэйсбуку.
Не адолеў, не вымаліў нас
ні твой, і ні мой Бог,
ані кванты любові
дакладнай навукі...
Мы разбегліся моўчкі.
Без збораў залішніх, ліста.
Так бягуць дрэвы
адлюстраваныя ў вокнах машыны...
Чула, што ты адзін. Ведаеш,
я таксама адна.
У душы дзесь заціснула нервы
ў чаканні навінаў...
Шчыра так, мабыць, упершыню
мы гаворым. Палёт
непрыкметна знікае хвілінаю
кававай... Позна
замаўляць на дваіх
залаты класа люкс самалёт...
Дый баюся твой стан
цалаваць я марозны.





Алісії С.

У неї все тільки ще буде.
У мене всього достатньо.
Юна вона, виходить на люди
Повітря виносити хатне —
Дорослішати. Поливати алое,
Щоб згодом себе лікувати:
Зап'ястя, ключиці чи серце своє...
Так неминуче — кохати.
Чекати даремно, або навпаки
Й не бути від шторму собою...
Сновидів удвох зашивати дірки,
За щастя стояти горою...
Вона ще мала, щоб боятися змін.
А чи б я змогла вже? Ні, звісно.
Можливо, для неї зростає мій син,
Для диво-країни «Аліси»...



Алісії С.

У яе ўсё толькі яшчэ будзе.
У мяне ўсяго было занадта.
Юная, яна выходзіць на людзі
Паветра вынесці хатнее —
Сталець. Паліваць алоэ,
Каб потым сябе лекаваць:
Запясці, ключыцы ці сэрца збоі...
Ды непазбежна — кахаць.
Чакаць дарма альбо наадварот
І не быць ад шторму сабою...
Сну зашываць удваіх дзірак флот,
За шчасце стаяць гарою...
Яна яшчэ малая, каб баяцца змен.
А я б ці змагла? Не павінна.
Магчыма, мой сын расце для яе,
Алісы — планеты дзіўнай...





і раптом ти розумієш
що маєш вже сорок
у другу хвилину кажеш
не може бути
та все ж... наближається
пан такий собі Морок
аби банально влягтися
надовго на груди...
і раптом ти панікуєш
волаєш про втрату
себе із молочних рік
і ранкових симфоній
а двадцять аби ж то
комусь чи якось відняти
заламуються думки
і поруч губляться кволі
і раптом ти бачиш себе
в люстерку настіннім
вродлива розумна
розсудлива берегиня...
як добре що сорок
цілують
блискучі картинні
і повна ще муліне
життєвого скриня





і раптам ты разумееш
што ўжо маеш сорак
у другую хвіліну кажаш
не можа быць будзе
і ўсё ж... набліжаецца
спадар такі сабе Морак
каб банальна ўлегчыся
павуком на грудзі...
і раптам ты панікуеш
крычыш аб страце
сябе з малочных рэк
і ранішніх сімфоній
а дваццаць замовіць
камусыці ці неяк адабраць
заломваюцца думкі
і побач губляюцца кволяя
і раптам ты бачыш сябе
у люстэрку насценным
прыгожая разумная
разважлівая берагіня...
як добра што сорак
цалуюць
бліскучыя карціны
і поўная яшчэ мулінэ
жыццёвая скрыня





Сьогодні ти маєш отримати
віщий свій сон.
Не відвертайся, прийми
як належить в цій віці.
Вимкни до ранку звичну
реальність і телефон.
Перехрестися. Лягай.
Спочивай наодинці.
Саме відлига... Послання
у березні перше.
Хоч, може, для тебе твій Янгол
приносить щоденно?..
Дивися, наче згори,
на прийдешнього стержень
і дякуй, що це чернетка,
не більше й не менше.





Сёння ты атрымаць мусіш
прарочы свой сон.
Не адварочвайся, прымі
як належыць у гэтым узросце.
Выключы да раніцы звыкшую
рэальнасць і тэлефон.
Перахрысціся. Кладзіся.
Спачывай на адзіноце.
Самая адліга... Пасланне
ў сакавіку першае.
Хоць, можа, Анёл твой
прыносіць іх для цябе
штодня віжам?..
Глядзі, быццам зверху,
на будучыні стрыжань
і дзякуй, што гэта чарнавік,
не больш і не менш.





Не надто сміливі
Тривкі не надовго
Розпука у руки
Нещастя на ноги
Звичайність у будні
І цирк щонеділі
Не галасливі
Окремо
Все ж милі
Укупі шалені
І шизофренічні
Не стримні, як хвилі
І в стані критичнім
Ховаємо душі
За огорожі

You love me!
I hate you!

Ми різні
І схожі.



Не надта смелыя
Трывалыя не надоўга
Адчай у рукі
Няшчасце на ногі
Звычайнасць у будні
І цырк штонядзелю
Не шумныя
Паасобку
Усё ж мілыя
Разам шалёныя
І шызафрэнічныя
Не стрыманыя як хвалі
І ў стане крытычным
Хаваем душы
За агароджы

You love me!
I hate you!

Мы розныя
І падобныя.





під дерево
посадили мовчання
спеціями притрусили
дорослі ж...
зрізають питання
у відповідь
власній
силі



пад дрэва
пасадзілі маўчанне
спецыямі прыцярушылі
дарослыя ж...
зражаюць пытанне
у адказ
уласнай
сіле





НА ПІДБОРАХ

Миколі Адаму

Обирають підбори ходу,
Пришпилюють кращого хлопця.
Зі снігом ковтає біду
Весна і щебече в долоньці.
Підтюпцем перші дощі
Взаємностей, мов заповітів.
Хочеш — від щастя — пици,
Яким ви удвох оповиті.
Синоптики кажуть — теплінь
Року цього дуже рання...
Все просто — це кроки цвітінь
І бежева зав'язь кохання.



НА АБЦАСАХ

Міколу Адаму

Абіраюць абцасы хаду,
Прышпільваюць лепшага хлопца.
Са снегам глытае бяду
Вясна і шчабеча ў далоньцы.
Першыя цурчаць дажджы
Узаемнасцяў, бы запаветаў.
Хочаш — ад шчасця — дрыжы,
Якім вы спавіты, як дзеці.
Сіноптыкі кажуць — цяплынь
Сёлета вельмі ранняя...
А гэта проста — квецені пlynь
І бэзавая завязь каханья.





жодного разу ти не запитав мене
про почуття на першій зустрічі
першої нашої весни
і ще й досі називаєш мене
Попелюшкою
і мені ще й досі подобається
ховати свою кочергу,
якою назовні вигрібаю радість
коли почувуюся вбитою...
як ти там, мій Принце?
де ти наразі і скількох
сочевиць відштовхнув подалі?
жодного разу ми про це
так і не поговорили...
і, до речі, на ліщині поміж горіхами
ростуть смачні імена
та от, тільки із трьох зірваних
жодне не було твоїм...



ні разу ты не спытаў мяне
аб пачуццях на першай сустрэчы
першай нашай вясны
і да гэтага часу называеш мяне
Папялушкай
і мне да гэтага часу падабаецца
хаваць сваю качаргу,
якою вонкі выграбаю радасць
калі пачуваюся забітай...
як ты там, мой Прынц?
дзе ты цяпер і колькі
сачавіц адштурхнуў падалей?
ні разу мы пра гэта
так і не пагаварылі...
і, дарэчы, на ляшчыне паміж арэхамі
растуць смачныя імёны,
дык вось, толькі з трох сарваных
ні адно не было тваім...





моєму Миколі Шевелю

Поки є ще з тобою нам жити під дахом одним:
Відсипатися, снідати, порати радість малечі,
Одне одного чути, молитися до Предтечі...
Поки є з понеділка по п'ятницю праці годин,
Щонеділі пліч-о-пліч помалу дня човгати реп,
Смакувати розбірливо вариво сповідей свіжих —
Мармеладні хвилини... Не треба наразі скоріше
Пропускати повз себе життя... Ще буде халеп...
Поки є ще початок народжень і втілень добра,
А в кишені зима у цукровій не дихає пудрі,
Залишаймося так: на декілька сходинок мудрі...
Нас цей світ тут разом не просто, до речі, зібрав.





майму Міколу Шэвэлю

Пакуль ёсць чым з табой нам жыць пад дахам адным:
Адсыпацца, снедаць, упрыгожваць радасць малечы,
Чуць адно аднаго, маліцца да Прадцечы...
Пакуль ёсць з панядзелка па пятніцу праца гадзін,
Бок аб бок штонядзелю патроху дня шоргаць рэп,
Смакаваць пераборліва варыва споведзяў свежых —
Мармеладных хвілін... Не след ужо, зрэшты, прыспешваць
І жыццё паўз сябе прапускаць... Яшчэ хопіць лігтуг...
Пакуль ёсць шчэ пачатак народзін і справы ў добра,
А ў кішэні зіма не ўдыхае цукровую пудру,
Застанемся так: на некалькі прыступак мудрыя...
Нас свет гэты тут разам не проста, дарэчы, сабраў.





Вона й досі в твоїх контактах.
Без скорочень. Під іменем тиші.
Обіймаєш її абстрактно.
Милозвучні присвячуєш вірші.
Не боїшся підслуханим бути.
Ще якась вас утримує сила...
Їй тебе теж не легко забути,
Бо легенькими дихає «мила»...
Ти із тих, хто в собі і навечно
Щось тримає солодке й солоне —
Два в одному. Вірніше — трагічно.
Ви не різні, то в долю — мусони...



Яна ў тваіх і цяпер кантактах.
Без скарачэнняў. Пад імем цішы.
Ты абдымаеш яе абстрактна.
Ёй мілагучныя вершы пішаш.
Падслуханым быць не баішся.
Вас шчэ трымае нейкая сіла...
І ёй нялёгка, што гэдак выйшла,
Бо яшчэ дыхае тваёй «мілай»...
Але ты з тых, хто ў сабе й навечна
Нешта трымае салодкае і салёнае –
Два ў адным. Дакладней – трагічна.
Вы не розныя, гэта ў лёсе – мусоны...





О. Козинцю

Люблю читати тебе
Справжнього,
Щирого,
Світлого —
Такого,
Яким ти є
Понад
Земним
Тяжінням.
Обіцяю
Нікому не казати,
Що
Ти
Пишеш
Крилами!

24.08.2018 р.



А. Казінцу

Люблю чытаць цябе
Сапраўднага,
Шчырага,
Светлага —
Такога,
Якім ты ёсць
Вышэйшага
За зямное
Прыцягненне.
Абяцаю
Нікому не казаць,
Што
Ты
Пішаш
Крыламі!

24.08.2018 г.





Під роздертим навісом приручених снів
Одне одного завчених, хочеш чи ні,
Донаповнюємо. Лиш найцікавішим...
Ти даєш мені мужність, я – найніжніше.
Родимими цятками зрілість під світлом
Пишається. Впевненість впоїв квітень.
Ідемо розважливо. Вже не мчимо.
Культивуємо щастя коли мовчимо.
Дитячих рингтонів потік солодющий
Цілує щодня, обіймає все дужче.
За мізинчики Всесвіт тримає для нас
І Господь довіряє це місце і час.



Пад раздзертым навесам прыручаных сноў,
Адно адным завучаных, зноў і зноў,
Данапаўняем. Толькі найцікавейшым...
Ты даеш мне мужнасць, я – прыгажэйшае.
Радзімкамі сталасць пад святла прамяні
Ганарыцца. Упэўненасць выпала красавік.
Ідзем разважліва. Ужо не імчым.
Культывуем шчасце, калі маўчым.
Дзіцячых рынгтонаў паток саладжавы
Цалуе штодзень, абдымае ласкава.
Трымае за мезенцы Сусвет для нас,
І Гасподзь давярае месца гэта і час.





Вуста черешневі цілують
зап'ястя тиші.
Заварено спокій із гілочок
розмарину.
Ти пишеш, щоб я прочитала
про зиму вірші,
А я вже надихалась ними,
мов би жасмином...
Стелюся сьогодні на свіжій
повітрі,
Аби нічка поніжила мені
спину...
Вже осінь і вже не соромиться
співу вітер.
Гойдає у лоні нашу
індиго-дитину.





Вусны чарэшневья цалуюць
запясці цішы.
Спакой завараны з галінак
размарыну.
Каб я прачытала, ты вершы
пра зіму пішаш.
Ды я ўжо надыхалася імі,
быццам язмінам..
Сёння сцялюся на свежым
паветры,
Каб ночка палашчыла маю
спіну..
Восень ужо, і ўжо не саромеецца
спеваў вецер.
Гайдае ва ўлонні наша
дзіця-індыга.





Закохуюся у тебе
щоразу стрімко.
Метафорично –
ти мій безталанний
майстер.
Просиш мене:
«Не дорослішай
тільки, жінко!»
Даруєш вікам
фіолетові айстри...



Закохваюся ў цябе
кожны раз імкліва.
Метафарычна —
ты мой бясталентны
майстар.
Просіш мяне:
«Не сталей
толькі, жанчына!»
Дорыш стагоддзяў
фіялетаваыя астры...





Казка вийшла заміж.
Її прізвище нині —
Реальність.

допоки ми тут —
цілуймо
зап'ястя
Всесвіту!



Казка пабралася шлюбам.
Яе прозвішча зараз —
Рэальнасць.

пакуль мы тут —
цалуем
запясе
Сусвету!



Чекай на мене у квітні, після оновлення,
Народин укотре зеленою зливою.
Коли кохання торішне задля знеболення
Вийде розхристаним. Красою вразливою.
Від прохолодного «вчора» тільки проталини.
І пігментація настрою, справді, ліпша.
Розмовами душ навзаєм глибшають впадини
Тіл наших не досконалих, без перебільшень.
Насиченим цвітом збираюся йти удосвіта,
Аби набутися нам і натерпітися...
Зів'ємо гніздечко та примножимось досвідом.
Від себе самих нам нікуди не дітися.



Чакай мяне ў красавіку, пасля абнаўлення,
Народзін чарговых зялёным ліўнем.
Калі леташнее каханне, абязбольвання дзеля,
Выйдзе расхрыстаным. Прыгажосці ўразлівай.
Ад прахалоднага «ўчора» толькі праталіны.
І, сапраўды, пігментацыя настрою лепшае.
Размовамі душ глыбеюць наўзаем яміны
Целаў нашых недасканальх, без перабольшанняў, вершы?
Насычаным колерам, як на дарогу, стану на досвітак,
Каб нам набыцца і нацярпецца...
Звіем гняздзечка і нахарчваемся вопытам.
Ад сябе саміх нікуды не падзецца.





Перетерти на борошно свіже
Пам'ять торішню повільну.
Пересіяти все, що нам ріже
В очі, долоні, натільне...
Увірувати, наскільки можна,
Повернення у хлібину
Нас двох — і впертих, і подорожніх —
Хай в поміч земна година...
Аби відтепер вже без помилок
СхОдити, наче на дріжджах...
Сійся, родися без чорних думок,
Доле! Цьогоріч — густіше.





Перацерці на муку свежую
Памяць леташнюю павольную.
Перасеяць усё, што рэжа
Вочы, далоні, сподняе...
Паверыць, наколькі можна,
Да хлеба вяртаньня адзінага
Нас дваіх — і ўпартых, і падарожных —
У дапамогу зямная гадзіна нам.
Каб ужо без памылак з гэтага часу
Ўзысці, быццам бы на дражджах...
Сейся, без чорных думак нараджайся,
Долі! Сёлета яна гусцейшая.





ДУША ГАЮЧАЙ МОЦЫ

Што такое Паэзія? Акрамя рытму і рыфмы? (Зрэшты, рыфма зусім не панацэя для верша, у некаторых выпадках яна, рыфма, нават лішняя). Што такое Паэзія без акадэмічнага тлумачэння зацертых да дзір ісцін Ожагава і Даля? Ці задумваўся хто хоць аднойчы над гэтым пытаннем? Як ні дзіўна – Паэзія мова душы. У тых, звычайна, у каго тая душа ёсць. Ім нават неабавязкова быць Паэтамі. Хаця толькі Паэты ўмеюць выказаць словамі тое, што, здавалася, словам не выказаць. Мы можам сцвярджаць усё, што заўгодна. Можам адзначыць, нават на заканадаўчым узроўні, што Паэзія не патрэбна ці, наадварот, неабходная. Можам спрачацца да хрыпаты. Можам забараніць паэтаў альбо прыдумаць ім знакі адрознасці. Паэзіі на гэта ўсё напляваць. Яна была, ёсць і будзе заўсёды там, дзе існуюць пачуцці, самыя светлыя і прыўкрасныя. Там, дзе гаворыць душа.

Кожны верш Вікторыі Шэвэль – часцінка яе душы. Інакш яна не ўмее. Інакш не ўяўляе сябе ні Паэзію, ні Жыццё, ні сябе ў Паэзіі і Жыцці. З падобнай, як у яе шчырасцю, жывуць хіба што дзеці, не азмрочаныя соцыумам. Святло, што сыходзіць ад яе і ад яе вершаў, – такое ж цёплае, як і сонечныя ласкавыя промні, нягледзячы на перажытыя віхуры і страты. Пачуццёвасць, каляровасць яе паэзіі паяднаныя з непасрэднасцю ўспрыняцця свету, з дабрынёй у ёй і вакол яе, што падаецца чароўнымі фарбамі, якімі Вікторыя пазначае тых, хто поруч, і тых, да каго можа дацягнуцца нават праз шматкіламетровую адлегласць, робіць іх лепшымі. І тое

невypadкова, бо яна ўрач, лекуе не толькі словам, але і справай. Да таго ж мама, любячая і каханая жонка, гаспадыня, прыўкрасная жанчына і Паэт – глыбокі, праніклівы, пачуццёвы, шчыры.

Нарадзілася Вікторыя Шэвэль 11 красавіка 1976 года ў пгт Іванкіў Кіеўскай вобласці. У 1993 годзе скончыла ЗСШ № 5 горада Пераяслава-Хмяльніцкага. У 2001 годзе скончыла медыцынскі факультэт Нацыянальнага медыцынскага ўніверсітэта імя А. А. Багамольца па спецыяльнасці ўрач-тэрапеўт. Затым інтэрнатуру па спецыяльнасці тэрапія на кафедры тэрапіі НМУ Багамольца (2001-2002). Працавала ўчастковым урачом-тэрапеўтам, 2008 – 2019 гг. – на дзяржаўнай службе ў Дэпартаменце аховы здароўя. Зараз – сямейны урач. Жыве ў Пераяслава-Хмяльніцкім.

Друкавалася на старонках «Анталогіі сучаснай навелістыкі і лірыкі Украіны» (2015), літаратурна-мастацкіх альманахаў «Скіфія – ЛЕТА – 2015», «Скіфія – ВОСЕНЬ – 2015», літаратурна-мастацкага часопіса «Склянка Часу ZEITGLAS». Сааўтар зборніка вершаў «Танец сямі покрываў» (2018), Аўтар трох паэтычных кніг: «У любові спакою няма» (2011), «Я хачу ліўня» (2013), «Пацерка» (2016). Аўтар ідэі, арганізатар, сааўтар паэтычнай анталогіі «Метро ўнутры нас» (2019). Член Асацыяцыі паэтаў-рондэлістаў Украіны (2019).

Яе паэтычны свет – акіян, які спачатку разгортаецца да памераў Сусвету, а затым звужаецца да гусінага пёрка і на ім дрыжыць ужо не слова, а душа. І вобразы, іх усе не пералічыць (у яе кожнае слова ператвараецца ў вобраз), і алітэрацыі, і адсутнасць знакаў прыпынку, і пры гэтым дасканалая кампазіцыя (узрушаючая, майстэрская закальцо-

ванасць) – усё гэта таксама душа. Калі ад вобраза – да гуку; ад гуку – да цэласнасці.

А яшчэ паэзія Вікторыі Шэвэль пра тое, што можна! Можна быць дурніцай, а казаць пра нешта сур'ёзнае. Можна праводзіць эксперыменты. Можна не выконваць правілы, а ўсталёўваць іх самай. Можна з усёй шчырасцю сэрца прызнавацца ў сваім болю, у сваіх страхах, у дзіцячых марах, у сваіх глабальных адкрыццях і паразах... і быць пачутай... і быць падтрыманай... і быць жывой і сапраўднай... і проста быць... І, можа, добра б неяк пажартаваць пра ўсё пра гэта. Але не хочацца... І гэта таксама можна...

І можна проста зазірнуць у яе душу, і захапіцца ёю, і застацца ў душы часцінкай нечага сапраўднага і светлага, чаканага і жаданага, і ніколі не пашкадаваць пра гэта. Бо душа Вікторыі Шэвэль сапраўды гаючай моцы.

Мікола Адам

ЗМІСТ / ЗМЕСТ

Юлія Алейчанка. Глінтвейний настрої у нових підборах	3
Олександр Козинець. Поцілунки Всесвіту	5
Прийшов на станцію	8
9.....	Прийшоў на станцыю
Твоє небо забулося (переклад Юлія Алейчанка)	10
11	Тваё неба забылася
Гарячої торкаюся сльози	12
13.....	Гарачае кранаюся слязы
Готичні будівлі.....	14
15.....	Гатычныя будынкi
Горня цілує зважений цитрин.....	16
17.....	Цалуе кубак ўзважаны цытрын
Наснисть!.....	18
19.....	Прысні!
Мене тримає рук твоїх розмова	20
21.....	Мяне трымае рук тваіх размова
Хочу на море в твоїй голові.....	22
23.....	Хачу на мора ў тваёй галаве
Твій дощ (переклад Юлія Алейчанка)	24
25.....	Твой дождж
Ти вудиш мене	26
27.....	Ты вудзіш мяне
Я – правда	28
29.....	Я – праўда
ЦОКаю.....	30
31.....	ЦОКаю
Із коліна	32
33.....	З калена
Під небес парасолею.....	34
35.....	Пад парасонам нябёсаў
Кохає уперше	36

37.....	Кахае ўпершыню	
Янгол присів на лаві.....		38
40.....	Анёл прысеў на лаве	
Ты говори зі мною, говори.....		42
43.....	Ты гавары са мною, гавары	
Жінко, а ти все гладшаеш.....		44
45.....	Жанчына, а ты ўсё паўнееш	
Ты чекаеш на нього.....		46
47.....	Ты чакаеш яго	
Ты сотворив мене із власнаго болю.....		48
49.....	Ты стварыў мяне з уласнага болю	
Відскановані нори мап.....		50
51.....	Норы мапаў адсканаванья	
Калатаеш свій цукор.....		52
53.....	Ты калоціш свой цукар	
Уповільнювач моіх невдач.....		54
55.....	Запавольнік маіх няўдач	
Гладшати.....		56
57.....	Мажнець	
Гостинці (Київ – Одеса).....		58
59.....	Гасцінцы (Кіеў – Адэса)	
Настільна книга.....		60
61.....	Настольная кніга	
Коли тільки-но вісімнадцять.....		62
63.....	Калі толькі (ужо) васямнаццаць	
Скелети.....		64
66.....	Шкілеты	
Правда.....		68
70.....	Праўда	
Скриня.....		72
73.....	Куфар	
Ты розголос.....		74
75.....	Ты розгалас	
Він дякуе їй.....		76
77.....	Ён дзякуе ёй	
Ми в любові.....		78
79.....	Мы з каханнем	

Ти пам'ятатимеш мене.....	80
81..... Ты будзеш памятаць мяне	
Перед тим як піти від мене.....	82
83..... Перад тым, як сысці ад мяне	
Нервово чекаеш.....	84
85..... Нервова чакаеш	
Лежать узбережжя уявні.....	86
87..... Ляжаць узбярэжжы ўяўныя	
Кажуть, тебе було випито.....	88
89..... Кажуць, цябе было выпіта	
В цім ліжку.....	90
91..... Ў гэтым ложку	
У нотатнику.....	92
93..... У нататніку	
На побачення.....	94
95..... На спатканне	
Щастя не мае гатунку.....	96
97..... Шчасце не мае гатунку	
А ти ще й досі солодко спиш.....	98
99..... А ты ўсё яшчэ соладка спиш	
Дякую!.....	100
102..... Дзякуй!	
Спека.....	104
105..... Спёка	
Постать твою заливаю.....	106
107..... Постаць тваю заліваю	
Зупинка надії.....	108
109..... Прыпынак надзеі	
Гірчить.....	110
111..... Гарчыць	
На вулиці квітів.....	112
113..... На вуліцы кветак	
А якщо я тебе люблю?.....	114
115..... А калі я цябе люблю?	
Ти призначив мені.....	116
117..... Ты прызначыў мне	
Пануе спокій.....	118

119.....	Пануе спакой	
Ми.....		120
122.....	Мы	
Я абіцяю стрінемося ми.....		124
125.....	Я абяцаю: сустрэнемся мы	
Тобі нагадаюць про мене.....		126
127.....	Табе нагадваюць пра мяне	
А надішлі мені море.....		128
129.....	А дашлі мне мора	
Дегустуємо вечір.....		130
131.....	Дэгуствуем вечар	
Спочывальні мовчалі тижнямі.....		132
133.....	Спальні маўчалі тыднямі	
Літо його весні.....		134
135.....	Лета яго вясны	
Від любові колишньої шрамі.....		136
137.....	Ад любові колішняй шнары	
Поцілена.....		138
140.....	Пацэленая	
Відчуваю твій подых.....		142
143.....	Адчуваю твой подых	
Літо в собі таке.....		144
145.....	Лета такое сабе	
Тут попід ноги не повзе спориш.....		146
147.....	Тут пад нагамі не паўзе спарыш	
Пиши головне.....		148
149.....	Пішы галоўнае	
Купую чашку.....		150
151.....	Купляю кубачак	
Казок не пишу я давно.....		152
153.....	Казак не пішу я даўно	
Віртуальне жытця пераграло.....		154
155.....	Перайграла жыццё віртуальнае	
У неі все тількі ще будзе.....		156
157.....	У яе ўсё толькі яшчэ будзе	
Маеш вже сорок.....		158
159.....	Ўжо маеш сорок	

Отримати віщий сон	160
161	Атрымаць прарочы сон
Не надто сміливі	162
163	Не надта смелыя
Дорослі	164
165	Дарослыя
На підборах (Миколі Адаму)	166
167	На абцасах (Міколу Адаму)
Попелюшка	168
169	Папялушка
Поки є ще з тобою нам жити	170
171	Пакуль ёсць чым з табой нам жыць
Вона й досі в твоїх контактах	172
173	Яна ў тваіх і цяпер кантактах
Люблю читати тебе справжнього	174
175	Люблю чытаць цябе сапраўднага
Під роздертим навісом приручених снів	176
177	Пад раздэртым навесам прыручаных сноў
Вуста черешневі цілюють зап'ястя тиші	178
179	Вусны чарэшневая цілююць зап'ястці цішы
Закохуюся у тебе стрімко	180
181	Закохваюся ў цябе імкліва
Казка заміжня	182
Допоки ми тут	182
183	Казка пабралася шлюбам
183	Пакуль мы тут
Чекай на мене у квітні	184
185	Чакай мяне ў красавіку
Перетерти на борошно	186
187	Перацёрці на муку
Мікола Адам. Душа гаючай моцы	188



КНІГАРНЯ
ГАЛІЯФЫ

Інтэрнэт-кнігарня

halijafy.by

гэта больш за 700 кніг
на беларускай мове
з дастаўкай па Беларусі
і ўсім свеце



дзіцячыя
кнігі



гістарычныя
кнігі



мастацкая
літаратура



кнігі сучасных
беларускіх аўтараў



перакладная
літаратура

Літаратурна-мастацкае выданне

Шевель Вікторія Шэвэль Вікторыя

НА ПІДБОРАХ НА АБЦАСАХ

Поезій Вершы

На украінскай і беларускай мовах

Відповідальний за друк	Адказы за выпуск
<i>Дмитро Вишньов</i>	<i>Зміцер Вішнёў</i>
Дизайн і обкладинка	Дызайн і вокладка
<i>Тетяна Кучмія</i>	<i>Таццяна Кучмія</i>
Фота	Фота
<i>Мар'яна Сурмачевська</i>	<i>Мар'яна Сурмачэўска</i>
Верстка	Вёрстка
<i>Сергій Бакум</i>	<i>Сяргей Бакум</i>

Падпісана да друку 15.08.2019. Фармат 84×108/32.

Папера афсетная. Друк афсетны.

Ум. друк. арк. 10,29. Ул.-выд. арк. 3,79.

Наклад 500 асоб. Замова 2830.

16+



ПВУП «Галіяфы».

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі выдаўца, вытворцы,
распаўсюджвальніка друкаваных выданняў № 1/48 ад 03.10.2013.

Пр. Партызанскі, 77А, 220107, Мінск, Беларусь.

E-mail: vish@bk.ru

www.halijafy.by

ТДА «НоваПрынт».

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі выдаўца, вытворцы,
распаўсюджвальніка друкаваных выданняў № 2/54 ад 25.02.2014.

Вул. Геалагічная, 59, корп. 4, каб. 10, 220138, Мінск.

Казка вийшла заміж.
Її прізвище нині –
Реальність.

Казка пабралася шлюбом.
Яе прозвішча зараз –
Рэальнасць.

ISBN 978-985-7209-30-9



9 789857 209309



ВЫДАВЕЦТВА
ГАЛІЯФЫ

НА ПИДБОРАХ • НА АБЦАГАХ
Викторія Шербурь

